327

Registered M. 916.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த ௵ ஐப்பசி௴ [ஸஞ்சிகை 9.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 301.

2. ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்

ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் ... ... 314.

3. தத்வ விசாரம்

பத்ராதிபர் ... ... 320.

4. ஸ்ரீமதஹோபில ந்ரஸிம்ஹன் விஷயம்

ஸ்ரீ. தி. த. ரங்காசார்யர் ... ... 334.

5. வர்த்தமாநம் ... ... 340.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்

ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—DEWAN BAHADUR T. T. RANGACHARIAR, B A., B.L.

Vol. 4—No. 9.

October 1914.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor,** Vedanta Dipika, Pallavaram, Chingleput Dist. and all business letters, money orders etc. to **The Manager,** the Vedanta Dipika, Chittoor, Chittoor Dist. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 4 as early as possible and to quote the wrapper number in all their communications to the manager. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" வேதாந்த தீபிகை, பல்லாவரம், செங்கல்பட்டுஜில்லா, என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும், விலாஸத்தில் குறித்திருக்கும் நம்பரைக் கண்டு, "**மானேஜர், வேதாந்த தீபிகை,** சித்தூர், சித்தூர் ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்ஶிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விஶேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் நான்காவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 2.

309

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த௵ ஐப்பசி௴ [ஸஞ்சிகை 9.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

ஐரோப்பியரின் மேன்மை. பதார்த்த ஸ்வரூப விசாரம் பஶ்சிம தேசங்களில் சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் மிகவும் வ்ருத்தி யடைந்தது. அங்கே பஹு புத்திமந்தர்கள் அநேக வஸ்துக்களின் சேர்க்கையாலாகின்ற, வாயு, ஜலம் முதலான ஸர்வத்தையும் பகுத்துத் தனிவஸ்துக்களை யெல்லாம் இஷ்டப்படிப் பிரிக்கவும் சேர்க்கவும் ஸமர்த்தர்களானார்கள். நீரை ஆவியாக்கி, ஆவியைக்கொண்டு பல யந்த்ரங்களை லோகோபகாரமாக நடப்பிக்கின்றனர். யந்த்ரங்களின் ஸஹாயத்தால் பூமியிலும் ஸமுத்ரங்களிலும் தூரங்கள் குறுகிப்போயின. கைத்தொழிலால் உண்டுபண்ணப்பட்ட வஸ்துக்களனைத்தும் யந்த்ர ஸஹாயத்தைக் கொண்டு ஆயிரக்கணக்கில் அதிசீக்ரமாக உண்டுபண்ணப்படுகின்றன. இவை, கைத்தொழிலால் உண்டானவற்றைக் காட்டிலும் நயமாகவும் நாகரிகமாகவும் உண்டுபண்ணப்பட்டு, உலகமெங்கும்

பரவிக் கைத்தொழில்களைக் கொன்றன. யுத்தப்ரயோஜநமாகும் ஶஸ்த்ரங்கள், வருஷந்தோறும் நவம்நவமாகவும், கொல்லும் சக்தியில் மேன்மேலும் விஸ்தரிப்பவையாகவும் உண்டுபண்ணப் பட்டன. சேர்க்கையின்றி மனிதர் தனித்தனியே வ்யாபாரவான்களானல் பலம் பெருகாதென வறிந்து, மிக்க மனிதர் ஒன்றுகூடி, அவரவர் பொருளையுங் கூட்டி ப்ரவர்த்தித்து, வ்யாபாரச் சரக்குகளை மிகுதியாய் உண்டாக்கி, மிக்கலாபம் அடைகின்றனர். மஹாநகரங்களை ஒரு நாழிகைக்குள் அழிக்கக் கூடிய பீரங்கிகளும், அவை யடங்கிய கப்பல்களும் பெருகின. ஆகாயத்தில் வேடிக்கையாக விஹாரம் செய்ய, ஆகாயக் கப்பல்கள் உண்டாக்கப்பட்டு, தத்காலம் அவற்றைச் சண்டைகளுக்கு ஸஹாயமாக வ்ருத்தி செய்தார்கள். தேசாபிமாநம் என்னும் கயிற்றால் ஒவ்வொரு தேசத்திய ஜநங்களும் கட்டப்பட்டவராய்க் கொண்டு, ஒவ்வொரு தேசத்தினரும் அந்ய தேசத்தினரை ஆக்ரமிக்கவோ, அந்யதேசத்தார் தம்மை ஆக்ரமிக்காமல் இருக்கவோ, ஸதா யத்நபரர்களாக இருந்தனர்.

ஒருவரை ஒருவர் மிஞ்சவேண்டுமென எண்ணங்கொண்டு தேசாந்தரம் சென்றனர். அவ்விடம் வர்த்தகத்துக்கென்று சென்று சில விடங்களில் அரசும் கொண்டு ஊர்ஜிதப் பட்டனர். பொருள் தேடும் பல்வழியிலும் புகுந்தனர். அரசும் செல்வமும் ஐரோப்பியர்க்கென்றே அமைந்தன. அமெரிக்கா, ஆஸ்ட்ரேலியா கண்டங்கள் ஐரோப்பியரால் குடிகொள்ளப் பட்டன. ஆபிரிக்கா கண்டம் அவர்க்குள் பங்கிடப் பட்டது. ஆசியா கண்டமும் பாதிக்கு மேல் அவர்க்குள்ளாயது.

* * * * * *

அதைக் கண்ணுற்ற நம்மவருள் சிலர் யோசனை.

இவ்வண்ணம் ஆண்மையும், அரசும், அவனியாள் பெற்றியும், கேண்மையும், புகழும், கேடிலாச் செல்வமும், கல்வியும், கலையும், கற்றவர் ஈட்டமும், செல்வழி யனைத்தும் சிறப்புறு மேன்மையும், பாடலும், ஆடலும், பலவகைப் பேசலும், கூடியே உண்ணலும், குமுதமு முறுவலும், அறுசுவை யுண்டியும், அன்பெழும் பானமும், நறுமலர் கூட்டமும், நாரியர் நாட்டமும், ஆடைகள் சிறப்பும், அணிமிகுங்

தொளிர்தலும், நாடிய பொருளை நனியுறுந் தெளிவும், எண்ணிய யாவும் எய்திடு மூக்கமும், புண்ணியப் பயனைப் பொருந்திடு மாண்பும், ஐரோப்பியர்க்குள் இருப்பதை நம்மவர் கண்டு,
'𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑍀𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌚𑌰𑌿𑌤𑌫𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂,
𑌶𑍇𑌷𑍈𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌹𑍃𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌦𑌿𑌵𑌃 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌮𑍇𑌕𑌂,'
என்று மஹாகவி காளிதாஸன் உரைத்த வண்ணம், முன் ஸ்வர்க்க வாஸிகளா யிருந்து புண்யம் குறைந்து, இந்தக் கர்மபூமிக்கு வந்தவர் நிமித்தம், அவரிடம் மிகுதியாய் நின்ற புண்யத்தின் பலனுக ஸ்வர்க்கத்தினின்று தேஜோ விஶிஷ்டமான ஒரு பாகம் இவ்விடம் கொண்டுவரப் பட்டதுபோல், ஐரோப்பா கண்டம் இருப்பதையும் பார்த்து, அவ்விடம் இருக்கும் செல்வமும், சிறப்பும், கல்வியும், முயற்சியும், நமது தேசத்தினரிடம் இலை யென நொந்து, இதற்குக் காரணம் நமது பூர்வ ஸ்திதியென நினைத்து, அதை நிவர்த்திக்க, ஐரோப்பியர்போல் ஜாதியை யொழித்தும், ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்பந்தம் செய்து கொள்வதற்கும் யாவரும் ஒருமிக்க போஜநம் செய்வதற்கும் தத்காலம் நிற்கின்ற ப்ரதிபந்தங்களைப் போக்கியும், சாப்பிடும் பதார்த்தங்களில் ஸங்கேதமடியாகக் கொண்டாடப்படுகிற குண தோஷ ரூபமான நம்பிக்கைகளைத் தாக்கியும், விவாஹ விஷயத்தைப் பற்றி ஸ்த்ரீ புருஷர் அனைவர்க்கும் கால நியம மின்றி அது இச்சா விஷயமாக முடிவுற வேண்டியும், வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை யழித்தும், புதிய ஏற்பாடுகளை யுண்டாக்க முயல்கின்றனர். இவற்றால் தேசத்தின் ஒற்றுமை வளருமென்பர். யாவரும் கல்வி கற்கலாமென்பர். யாவரும் முயற்சியால் சிறக்கலாமென்பர். யாவரும் பொருள் மிகச் சேர்க்கலாமென்பர். யாவரும் ஆரோக்யத்தையும், சரீர தார்ட்யத்தையும், ஸுகத்தையும் அடையலாம் என்பர். நமது தேசமே நமது பக்திக்கு விஷயமாக வேண்டுமென்பர். யாவரும் பொது நன்மைக்குப் பாடுபட வேண்டுமென்பர்.

* * * * * *

அதன் தத்வம். புருஷன் சரீரமே; சரீரத்தைத் தவிர்த்து மேல் அநுவர்த்திப்பது ஒன்றில்லை என்னும் மதப்படி, புதிய ஏற்பாடுகள் குணம் செய்பவையே. ஆயினும் அவை ஐரோப்பாகண்டத்தில் எப்பயன்தந்தன

வென்பதையும் யோசிக்கக் கூடாதோ? அதிராஜ்யம், செல்வம், ஸுகம் இவற்றை எல்லாத் தேசத்தினரும் வேண்டுகின்றனர். இவற்றை அடைந்தவர், ஐரோப்பாவில் ஆறு தேசத்தாரும், அமெரிக்காவில் ஒரு தேசத்தினரும், ஆசியாவில் மற்றொரு தேசத்தினருமே. இவரது அபேக்ஷையை த்ருப்தி செய்ய இவ்வுலகம் சிறியது; இதற்குள் அகப்படும் பொருளும் மிதமே. ஆதலால் ஒரு தேசத்தினர்க்கும் த்ருப்தி யுண்டாகவில்லை. திதிக்ஷையும் பிறக்கவில்லை. இருப்பதைக் காப்பதற்கோ, இல்லாததைக் கவர்வதற்கோ, படைச் சேனைகளையும், கடற்சேனைகளையும், அந்தரிக்ஷ ஸேனைகளையும், வ்ருத்தி பண்ணினர்கள். பரஸ்பரம் அஸூயையை மிகுதியும் வளர்த்தனர். ஆதலால் போதுமான காரண மின்றியே ஐரோப்பா கண்டத்தின் அதிராஜர்களும், சிற்றரசாள்பவர்களும், சண்டைக்கு ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இதன் விளைவைப் பற்றி யாம் இங்கே விவரிப்பானேன்? ஒரு சிறிய போர்க்கப்பல் சென்னைத்துறையை நெருங்கிச் சில குண்டுகள் போடவே, அந்நகரவாஸிகள் நாற்புறமும் பறந்து போனதையும், பயந்து போனதையும் கண்ணுற்றோமே. பெல்ஜியம் நாட்டினரும், ப்ரான்ஸ் தேசத்தின் வடபாகத்தில் வஸித்தவர்களும், ஜர்மானியர் கொடுந்தொழிலால் பட்ட பாட்டையும், படும் பாட்டையும் எண்ணவும் ஒண்ணுமோ? நமது தேசத்தினரும், துருக்கர் படையெடுத்த காலங்களில், இந்த ஸுகத்தை அநுபவித்தவரே. தத்காலம் அதை நினைப்பது துர்லபம். ஐரோப்பியருடைய நாகரிகத்தைப் பற்றிக் காமுற்றவரன்றோ, அதன் விளைவையும் கவனிக்க வேண்டியவர்! இதையே பரம புருஷார்த்தமென நினைப்பவருடன் நமக்கு வாதமில்லை.

இப்படி நினைப்பவரும் உண்டோ என்றால், உண்டென்போம். தேச ஸம்ரக்ஷணம் செய்தல் யாவர்க்கும் கடமையே. அதனிமித்தம் போர் புரிபவரும், புரிந்து இறப்பவரும் புண்யம் செய்பவரே. ஆனால் அது பரம புருஷார்த்தமாமோ? குடும்பியானவன் குடும்பபோஷணம் செய்யக் கடமைப்பட்டுளன். வ்ருத்தரான மாதா பிதாக்களையும், ஸதியான பார்யையையும், சிறுவரான புத்ரர்களையும் ரக்ஷிக்காமல் விடலாமோ? அகார்ய ஶதம் செய்தாவது இவரை ரக்ஷித்தல் வேண்டுமென ஶாஸ்த்ரம் முறை யிடுகின்றது. ஆனால் அந்த ரக்ஷணம் பரம புருஷார்த்தமாமோ? தேசநன்மைக்கும் பொது நன்மைக்கும் அவகாசம் கொடுத்தவரையில்

பாடு படவேண்டியதே. பாடு பட்டால் புண்யமே. ஆனல் அது பரம புருஷார்த்தமாகுமோ? திரை கடலோடியும் திரவியம் தேட வேண்டியதே. நம்மிடம் இல்லாத வித்யைகளைக் கற்றவரிடம் கற்க வேண்டியதே. ஆனல் இவை பரம புருஷார்த்த மாகுமோ?

* * * * * *

தத்ப்ரயுக்தமாக கீதா ஸ்மரணம்.

நன்ருக யோசிக்கத் திறனற்ற ஒருவர், நமது ராஜாங்கத்தாருக்காகத் தத்காலம் யுத்தத்திற்குச் சென்றவர் எல்லோரும், கீதா ஶாஸ்த்ரப் பயனையும், இன்னும் அதற்கும் மேற்பட்டதையும் அடைந்துவிட்டதாக எழுதி விட்டார். இன்னும், அவர் எல்லோரும் அர்ஜுநனனுக்கும் சிறந்த அதிகாரிகளெனச் சொல்லி விட்டார். அவர் இராஜ பக்திக்காகச் சண்டைக்குப் போயினர். தேசாபிமாநத்தின் நிமித்தம், சண்டை செய்தலைக் கடமையாக வஹித்தனர். இது புண்யமே. இது வியக்கத் தக்கதே. ஆனல் அது பரம புருஷார்த்தமாகுமோ?

கீதையின் ப்ரயோஜநம் என்ன? அர்ஜுநன் யுத்தம் செய்ய வேண்டும் என்பதே; ஆதலால் யுத்தம் செய்பவர் எல்லோரும் கீதையின் ப்ரயோஜநத்தை அடைந்து விட்டார்கள்; இப்படி யோசனை செய்கின்றனர்.

கீதையின் ப்ரயோஜநம் என்ன? ஒவ்வொருவனும் அவனவன் தொழிலைச் செய்ய வேண்டும் என்பதே; ஆதலால் தன் தொழிலைச் செய்யும் ஒவ்வொருவனும் கீதையின் உபதேசத்தை அறிந்தவ னுகின்ருன்; இது மற்ருெரு யோசனை.

கீதை யாது உபதேசிக்கின்றது? கர்ம பலனைத் தனக்கென அபேக்ஷிக்காமல் கர்மம் செய்யச் சொல்கின்றது; ஆதலால் தேச நன்மைக்கும் பொது நன்மைக்கும் உழைக்கின்றவன் கர்மயோகியாகின்ருன்; கீதையின் உபதேசப்படி நடந்தவனுகின்ருன்; இது இன்னுமோர் யோசனை. இந்த யோசனைகட்கெல்லாம் பாரலௌகிக விஷய விஶ்வாஸம் அபேக்ஷிதமன்று.

கீதையின் தத்வம்.

பகவான், 'மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கச்சித்யததி ஸித்தயே । யததாமபி ஸித்தாநாம் கச்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத:' ॥ "ஆயிரம் மனிதர்க்குள் ஒருவன் ஸித்தியின் பொருட்டு யத்நபரனுகின்ருன். அவ்விதம் மோக்ஷார்த்தம் யத்நபர ராகின்றவர் ஸித்தி யடைந்தவரே; ஆனுலும் அவர்க்குள் யாரோ ஒருவன் மாத்ரம் என்னை யதாவத்தாக அறிகின்ருன்" என்று அருளிச் செய்தார். மீண்டும், 'பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே । வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:,' என்று அருளிச் செய்தார். இந்த ச்லோகார்த்தம் பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தின்படி, "புண்ய ஜந்மங்களாய் அநேக ஜந்மங்க ளெடுத்து, முடிவில், வாஸுதேவனுடைய சேஷத்வமாகின்ற ஓர் ரஸாநுபவத்துடன் கூடினவன் யான்; எனது ஸ்வரூபம் ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் யாவும் அவனைச்சேர்ந்தன * * * எனும் ஜ்ஞாநத்தை அடைந்தவனுய்க் கொண்டு, எனக்குப் பரம ப்ராப்யனும் ப்ராபகனும், எனது ஸர்வ மநோரதமும் வாஸுதேவனே என்று நிர்ணயித்து அவனை உபாஸிக்கின்ருன். அவன் மஹாத்மா; லோகத்தில் மிகவும் துர்லபன்" என்றிப்படி இருக்கின்றது. ஸ்ரீ சங்கராசார்யரும், "சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநத்தின் ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடின அநேக ஜந்மங்களின் முடிவில், பரிபாகத்தை யடைந்த ஜ்ஞாநவானுகி, வாஸுதேவனுகின்ற என்னை யடைகின்ருன். யாதொருவன், நாராயணனுகிய நான் ஸர்வாத்மா வென்று என்னை அடைகின்ருனே அவன் மஹாத்மா; அவனுக்கு ஸமானமானவனும் அதிகமானவனும் இல்லை. ஆதலால், 'மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு' என்னும் ச்லோகத்தில் சொன்னபடி அவன் மிகவும் துர்லபன்" என்று பாஷ்யம் செய்திருக்கின்ருர். 'தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்விசிஷ்யதே । ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:' ॥ என்கிற ச்லோகமும், தத்வ வித்தான ஜ்ஞாநியானவன் பகவானைத் தவிர மற்ருெரு

ப்ராப்ய வஸ்து வில்லாதபடியால் பகவானுடன் நித்ய யோகத்தை யடைந்தவனையும், பகவத் பக்தியன்றி வேறொரு பக்தி யற்றவனாக வும் இருக்கின்றான் என்று காட்டுகிறது. ஆதலால் பகவத் பஜநம் செய்பவர்க்குள் இவன் விசேஷித்தவன். இவனுக்குப் பகவான் அத்யந்த ப்ரியன். அந்த ப்ரியத்வம் இவ்வள வென்று சொல்லி முடியாது. ஆதலால் பகவானுக்கும் ஜ்ஞாநியும் ப்ரியனாகின்றான். இன்னும் பகவான் 'ஆஸ்தித ஸஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம்' என்று சொல்லுகின்றார். அதாவது ஜ்ஞாநீ ஸமாஹித சித்தனைக் கொண்டு மற்றொன்றையும் ஸ்மரிக்காமல், பரமோத் க்ருஷ்டமான ப்ராப்யம் பகவான் என்றறிந்து, அவனை அடைய ப்ரவ்ருத்தனாக நிற்கின்றான். அதனாலன்றோ 'ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்' என்று பகவான் நிச்சயித்தருளினார். பகவான் ஜ்ஞாநி யைத் தன்னைப்போல் எண்ணுகின்றார்.

ஆனால் பகவான் அர்ஜுநனைக் கர்மத்தில் ஏன் ஏவினாரென்றால், ஜ்ஞாநயோகத்தில் அவனுக்கு அதிகாரம் இல்லை. ஸாதாரண ஜநங் கள், 'ந ஹி கஶ்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்டத்யகர்மக்ருத் । கார்யதே ஹ்யவஶ: கர்ம ஸர்வ: ப்ரக்ருதிஜைர் குணை:' ॥ எனும் வண்ணம், அவசர்களாய்க் கர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்தர்களாகவே இருக் கின்றார்கள். இவர் நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ப்ரவேசிக்கப்படாது. ஆதலால், பகவான் 'யோகஸ்த: குரு கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா தநஞ்ஜய । ஸித்த்யஸித்த்யோ: ஸமோ பூத்வா ஸமத்வம் யோக உச்யதே,' என்றும், 'தஸ்மாதஸக்த: ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர । அஸக்தோ ஹ்யாசரந் கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷ: ॥ கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம் ஆஸ்திதா ஜநகாதய:', என்றும், * * * 'மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா । நிராஶீர் நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர:' ॥ என்றும், * * * 'ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா । இதி மாம் யோऽபிஜாநாதி கர்மபிர் ந ஸ பத்யதே ॥ ஏவம் ஜ்ஞாத்வா க்ருதம் கர்ம பூர்வைரபி முமுக்ஷுபி: । குரு

குரு கர்மைவ தஸ்மாத் த்வம் பூர்வை: பூர்வதரம் க்ருதம்' என்றும், * * * 'யோகஸந்ந்யஸ்த கர்மாணம் ஜ்ஞானஸஞ்சிந்ந ஸம்ஶயம் । ஆத்மவந்தம் ந கர்மாணி நிபத்நந்தி தநஞ்ஜய ॥ தஸ்மாதஜ்ஞானஸம்பூதம் ஹ்ருத்ஸ்தம் ஜ்ஞானாஸிநாத்மந: । சித்த்வைநம் ஸம்ஶயம் யோகமாதிஷ்டோத்திஷ்ட பாரத' ॥ என்றும், அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தார். இதன் ஸமுதாயப் பொருள் என்னெனில்: கர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கும் பற்றை ஒழித்துக் கர்ம பலத்தில் இச்சையை விலக்கி, இந்தக் கர்மத்தால் பகவான் ஸந்துஷ்டன் ஆகட்டும் என்று நினைக்கவேண்டும். கர்மயோக நிஷ்டனாய், நித்யம் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய கர்மங்களை ஒருவன் க்ரமமாய்ப் பகவதாராதநமாக அநுஷ்டித்துக் கொண்டு வந்தானாகில், பரமாத்மாவை அடைகின்றவனாவான். இப்படிப்பட்ட கர்ம யோக நிஷ்டர்களாயிருந்து ஜநகாதிகள் ஸித்தியை அடைந்தனர். ஆத்மாவினிடம் மநஸ்ஸைச் செலுத்தி, தான் பகவத் ஶரீர பூதன் என்றும், பகவத் ப்ரேரிதன் என்றும் எண்ணி, ஸர்வ கர்மங்களையும் பகவதாராதந ரூபமாகச் செய்து, கர்மபலத்தில் ஆசையை விலக்கி, கர்மத்தில் மமதா (இந்தக் கர்மம் எனது எனும் யோசனை) ரஹிதனாய், அநாதி காலமாக வ்ருத்தி யடைந்த பாப ஸஞ்சயத்துடன் கூடின நான் என்னவேன் எனும் துக்கமற்றவனாய், ஒவ்வொருவனும் இருக்கக்கடவன். பகவான் ஜகத் வ்யாபார ரூபமான கர்மங்களைப் பலேச்சை யின்றிச் செய்கின்றான் எனும் ஜ்ஞாநமுடைய பூர்வீகர்கள், மோக்ஷத்தை அபேக்ஷித்துக் கர்மங்களால் கட்டுப் படாமல் எவ்விதம் கர்மாநுஷ்டாநம் செய்தார்களோ, அவ்விதமே கர்ம யோகி கர்மம் செய்யக் கடவன். இப்படி ஆத்மாநாத்ம விஷயமான ஜ்ஞாநத்துடன் பொருந்திக் கர்ம யோக நிஷ்டனாகக் கர்மம் செய்து கொண்டு, அந்த ஜ்ஞாந தார்ட்யத்தால் ஸர்வ ஸம்ஶயங்களும் நிவ்ருத்தமாகி, ஸமாஹித மநஸ்ஸுடன் கூடி யிருக்கப்பட்டவனைக் கர்மங்கள் கட்டமாட்டா. ஆதலால் அர்ஜுநனுடைய அஜ்ஞாநத்தால் அவன் மநஸ்ஸில் உதித்த ஸம்ஶயத்தை ஜ்ஞாநமாகின்ற கத்தியாலறுத்துக் கர்ம யோகத்தை அவலம்பித்து எழுந்திருந்து யுத்தம் செய்யும்படிப் பகவான் உபதேசித்தார். கர்மயோகிக்கு உத்தேஶ்யன் பரம புருஷன். பொது நன்மைக்காகிலும், தேச நன்மைக்காகி

317

லும் பாடுபட்டாலும், இவற்றிற்குப் பாடுபடுவேதாகக் கர்மயோகி எண்ணவும் மாட்டான்; சொல்லவும் மாட்டான். கீதையைத் தெளிந்தறியாமல், அதன் ப்ரயோஜநத்தை யடைந்து விட்டதாய் ப்ரமித்தல் மோசமே. பொது நன்மைக்கு உழைப்பவன் புண் யத்தின் பயனை யடைவன். ஸர்வ பூதங்களுக்கும் பகவத் பக்தன் ஹிதம் செய்யக் கடவன். ஸர்வத்ர ஹித ப்ரவ்ருத்தி செய்பவன் எல்லாம் பகவத் பக்தன் ஆகமாட்டான். பகவானிடம் அநந்ய பக்தியுடன் கூடி அஹங்கார மமகாரங்களைப் பரிஹரிக்காதவன் கர்ம யோகி யாகமாட்டான்.

ஐஹிக ஸுகத்தை ஐரோப்பியர் வேண்டி யடைந்தார்கள். இதை அநுபவிப்பதால் மோக்ஷம் கிடைக்காது. மோக்ஷாதிகாரிகளாக ஆயிரத்தில் ஒருவர் தான் ஏற்படுவர். அந்யர் மோக்ஷத்தில் ரதராக இருக்கலாம். ஐஹிக ஸுகேச்சை யவர் மநஸ்ஸை ஆகர்ஷித்து நிற்கும். ஆதலால் லோகாநுபவங்களை நிரஸித்து, இந்த்ரியங்களை ஜயித்து, உபரதராகவும், க்ஷமையுடன் கூடியும், ஸதா பகவத் பஜநத்தில் யாவரும் ப்ரவேசித்து விடுவார்கள் எனும் பயத்தை இங்கிலீஷ் படித்தவர் கொள்ளவேண்டாம்.

* * * * * *

வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் முமுக்ஷுத்வமும்.

முமுக்ஷுவைத் தவிர மற்றோர்க்கு வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் பயன்படா. முமுக்ஷுத்வம் இப்போது இல்லா விட்டாலும் கால க்ரமேண உண்டாகலாம் என்றுதான் வர்ணாச்ரமமாகின்ற கட்டுப்பாட்டில் இருப்பவரை ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் செய்ய வேண்டப்படுகின்றது.

நமது ஸம்ப்ரதாயப்படி முமுக்ஷுத்வத்துக்கும் ப்ரபத்யநுஷ்டாநத்துக்கும் யாவரும் அதிகாரிகள். "அந்தண ரந்திய ரெல்லையி னின்ற வனைத்துலகும், நொந்தவரே முதலாக நுடங்கி யநன்னியராய், வந்தடையும் வகை வண்தக வேந்தி வருந்திய நம், அந்தமிலாதி" என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன் ஸாதித்தருளினர். இதன் பொருள்:—உயர்ந்த ஜாதியரான ப்ராஹ்மணர், நிக்ருஷ்ட ஜாதியரான ச்வபாகர், இவ்வுபயாவதி மத்யத்தில் நின்ற ஸர்வஜாதீயர்க்குள், முக்யமாக ஸம்ஸாரத்தில் நொந்தவர்

யாவரும், அகிஞ்சநராய் அநந்யகதிக்களாய் நின்று, தன்னைச் சரண
மடையும்படிப் பேரருள் பூண்டு, அவர் அவ்விதம் தன்னை அடைய
வேண்டுமென்று ப்ரயாஸமும் படுகின்ற, அநந்தனும் ஜகத்கார
ணமுமான நமது ஸ்வாமி - என்றிவ்வித மிருக்கின்றது. ஆதலால்
எக்குடி பிறக்கினும் யாவரே யாயினும், புகலொன்றில்லாதவர்
அனைவரும் மோக்ஷார்த்திகளாய் நின்று பகவானைச் சரணமடை
யலாம். அவர்க்குப் பகவதநுக்ரஹம் கிடைக்கும்.

ஆனால் ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்து, யாதேனுமோர் ஆஶ்ர
மத்தில் புகுந்தவன், தனக்குரிய கர்மங்களைப் பரித்யாகம் செய்து,
முமுக்ஷுத்வத்தில் அதிகாரி யாகலாமோ வென்றால், அது விஷ
யத்தை, ப்ரமாணங்களை அதிக்ரமிக்கும் யோக்யதை நமக்கில்லை
யென்று நாம் அபிப்ராயப்படுவதால், ப்ரமாணங்களைக் கொண்டே
சிறிது விசாரிப்போம்.

தைத்திரீய உபநிஷத்தில், ப்ரஹ்ம வித்யையில் அதிகாரம்
பெறவேண்டுகின்றவன், வேதாத்யயநம் செய்யவேண்டுமென்று
விதித்திருக்கின்றது ; ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநாதி விஷயங்களில் அப்
ரமத்தனாக இருக்கும்படிச் சொல்லியிருக்கின்றது ; க்ரஹஸ்தா
ஶ்ரமத்தில் ப்ரவேஶிக்கும்படியும் விதித்திருக்கின்றது ; தேவர்க
ளுக்கும், பிதுர்க்களுக்கும் ஆராதநரூபமாய் ஏற்பட்டிருக்கும்
கர்மங்களை அவஹிதனாக அநுஷ்டிக்கவும் விதித்திருக்கின்றது.
முண்டகோப நிஷத்தில், 'பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந்
ப்ராஹ்மண:' என்பதால், ப்ரஹ்மகுலத்தில் பிறந்து, ஸாங்க ஸஶி
ரஸ்கமாக வேதாத்யயநம் செய்தவன், கர்மங்களால் ஸம்பாதிக்கத்
தக்க லோகங்களைப்பற்றி நிரூபணம் செய்து, பிறகு நிர்வேதம்
பிறந்தவனாய், ஶ்ரோத்ரியனாயும் ப்ரஹ்ம நிஷ்டனாகவும் இருக்
கும் குருவைத் தேடிச் செல்லக்கடவன் என்று விதித்திருக்
கின்றது. ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில், ஸர்வேஶ்வரனுடைய
உபாஸந விஷயமாக, 'தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா
விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாऽநாஶகேந,' என்ப

தால், ப்ரஹ்ம குலத்தில் பிறந்தவர்கள், வேதாத்யயநத்தாலும், யஜ்ஞ தாநங்களாலும், தபஸ்ஸாலும் காயக்லேஶாதிகளாலும், பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரும்புகின்றனர் எனப்படுவதால், ப்ரஹ்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வாநப்ரஸ்தம் ஆகின்ற மூன்று ஆஶ்ரமங்களிலும் ப்ராஹ்மணர் இருந்தவர்களாய், ஸ்வஸ்வ ஆஶ்ரமோசித கர்மாநுஷ்டாநங்களைச் செய்து கொண்டு உபாஸநத்தில் அதிக்ருதர்கள் ஆகின்றனர் என்றேற்படுகின்றது. அந்த ப்ரகரணத்திலேயே, '𑌏𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑌿𑌨𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌤𑌿,' என்று, பரமாத்மாவை அடைய இச்சித்து ஸந்யாஸிகளும் ஸந்யஸித்துக் கொள்கின்றனர் என்பதால், துரீயாஶ்ரமமும் யோசிக்கப்பட்டதாகின்றது. சாந்தோக்யோபநிஷத்தின் முடிவில், '𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯, 𑌕𑍁𑌟𑍁𑌮𑍍𑌬𑍇 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌧𑍀𑌯𑌾𑌨𑍋 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌂𑌸𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌖𑌲𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌯𑍁𑌷𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇,' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் பொருள்:—"ஆசார்யன் க்ரஹத்தில் விதியை அதிக்ரமிக்காமல் ஸ்ம்ருதிகள் காட்டின வழியே நியமத்துடன் கூடினவனாக வேதாத்யயநம்செய்து, குரு ஶுஶ்ருஷையை அஶேஷமாக அநுஷ்டித்துவிட்டு, அதன் மத்யே மிகுந்த காலத்தில் வேதாத்யயநம் செய்து, ஸமாவர்த்தநம் செய்து, குருகுலத்தினின்று திரும்பித் தர்மவிவாஹம் செய்து கொண்டு, க்ரஹஸ்தாஶ்ரமியாய் நின்று, ஶுத்தமான தேசத்தில் வஸித்துக்கொண்டு, ஸ்வாத்யாயம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு, புத்ர ஶிஷ்யாதிகளைத் தர்ம மார்க்கத்தில் நியமித்துவிட்டு, தனது மநஸுட்பட ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் ஹார்த்தனுன பரமாத்மாவினிடம் நன்றாக நிலைக்கச்செய்து, ஸர்வ ப்ராணிகளிடமும் ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான அவஸரங்களில்

தவிர ஹிம்ஸையை விலக்கிக்கொண்டு, உபாஸகன் தான் ஜீவித்திருக்கும்வரையில் இவ்விதம் இருந்துகொண்டு, தேஹாவஸாநத்தில் ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைகின்றான். மறுபடி சரீர ப்ராப்தி நிமித்தம் இவ்வுலகம் வருகின்றானில்லை" என்று இவ்விதமாய் இருக்கின்றது.

இதனால் ப்ராஹ்மணர்கள் ஆச்ரமிகளாகவே யிருந்து ஸ்வாச்ரமோசிதமான கர்மங்களைச் செய்யக் கடவர் என்றும், அப்படிச் செய்கின்றவர்க்கே உபாஸநத்தில் அதிகாரம் உண்டு என்றும் வெளியாகின்றது. அபசூத்ராதிகரணத்தில் நமது பரமாசார்யனான வேதவ்யாஸர், உபநிஷத் வித்யைகளில் சூத்ரர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லையென நிஷ்கர்ஷித்திருக்கின்றார். ஸ்வமதத்தை அந்யர்க்குப் பலவந்தமாக உபதேசித்தல் என்பது பௌத்தர் காலத்துக்குமுன் அநுஷ்டாநத்திலில்லை. வைதிகமதம் ஆர்யருடையது. யூதமதம் யூதருக்கு மாத்ரம் உண்டாகின்றது. யூதர் ஜாத்யந்தரர்களைக் காரணமின்றியும் வேரறுத்தனர். அந்தச் செயலைத் தமது தேவனே தமக்குக் கட்டளை யிட்டதாக எழுதியிருக்கின்றனர். ஆர்யர், ஸர்வேச்வரன் தமக்கென மற்றஜாதியர்க்கும் பொதுவென்று அறிந்தவர். அன்றியும், அவர் மதத்தாலேயே ஸர்வப்ராணிகள் விஷயமாயும் ஹிம்ஸையானது நிஷேதிக்கப்பட்டது. தமது கொள்கையால் வேதாத்யயநம் ஜாத்யந்தரர்களுக்குக் கூடாதாகையால், அவர் நிமித்தம், ஸர்வ வேதாந்தார்த்தங்களையும் இதிஹாஸ புராணங்கள் மூலமாக ஸர்வத்ர பரவச் செய்தார்கள். ஆதலால்,

‘‘ [illegible] ।

[illegible] ॥

[illegible] ।

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

[illegible] ॥

𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑍍𑌲𑍇𑌚𑍍𑌛𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌦𑍇𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌚 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥
𑌶𑍍𑌵𑌪𑌚𑌂 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 [illegible]
[illegible] ॥
[illegible] ॥
𑌯 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑌂 𑌶𑍍𑌵𑌪𑌚𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌰𑌕𑌂 𑌨𑌰𑌃 ॥ ”

என்னும் வசநங்களால், ஸர்வஜாதீயர்க்கும் பகவத் பக்தியில் அதிகாரமும், பகவத்ப்ராப்தியும் உண்டென்று ஏற்படுகின்றது. ஆனால் ப்ரஹ்ம குலத்தில் பிறந்தவன் பக்தியோகநிஷ்டன் ஆகாவிட்டாலும்,ப்ரபத்யநுஷ்டாநத்தால் பகவதநுக்ரஹத்தைப் பெற்றானாகில், அவன் உபநிஷத்தில் விதித்தபடிக்கு வர்ணாஶ்ரம கர்மங்களை யநுஷ்டிக்க வேண்டுமோ வென்றால், அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது நமது ஸம்ப்ரதாயா சார்யர்களுடைய திருவுள்ளம். ‘ 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂 ... ’ என்று நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் ஸாதித்தருளினார். ஆளவந்தார், எம்பெருமானார் முதலானவர்கள் இப்படியே அபிப்ராயப் பட்டார்கள் என்பதை, ஶாஸ்த்ரீய நியமநாதிகாரத்தால் அறிந்து கொள்ளலாம்.

மேலும், மேற்குறித்த உபநிஷத் வாக்யங்கள், நமது முன்னோர்களான மஹர்ஷிக்களுடைய ஆஜ்ஞையும் இஷ்டமும், நாம் கர்மாநுஷ்டாந விஷயத்தில் த்யாகபுத்தியைச் செய்யக் கூடாதென்பதைக் காட்டுகின்றன. த்யாகம் செய்தால் ப்ரத்யவாயம் என்ன வென்று கேட்பவரும் உண்டு. அப்படிப்பட்டவர்க்கு த்ருஷ்டபலமாக நாம் காட்டக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஈஶ்வர ப்ரியர்களாயிருந்த நமது நாட்டின் பஹு பெரியவர்கள், தத்காலம் லோகாந்தர வாஸிகளாய் இருக்கின்றனர் என்று அப்யுபகமம் செய்தால், அவர் வருந்த நாம் நடத்தலால், ஈஶ்வரனும் வெறுப்படைவன் என்று யோசிக்கத்தக்கது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய கதாபி கேநசி-
த்யதா ததா வாபி ஸக்ருத்க்ருதோஞ்ஜலி: ।
ததைவ முஷ்ணாத்யஶுபாந்யஶேஷத:
ஶுபாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே ॥ 28.

28. கீழ் ஸ்லோகத்தினால், 'ப்ரபத்தி யென்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவன் மற்றை ஒரு ப்ரயோஜநத்தையும் எதிர்பார்க்கமாட்டான்' என்று ஸ்தாபித்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், இந்த ஸ்லோகத்தினால் அந்த ப்ரபத்தி யென்னும் உபாயத்தின் ஸௌகர்யத்தை ஒருவாறு விவரிக்கிறார்.

த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய கதாபி கேநசித் யதா ததா வாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி: ததைவா அஶுபாந்யஶேஷதோ முஷ்ணாதி, ஶுபாந்யஶேஷத: புஷ்ணாதி, ஜாது ந ஹீயதே । ஹே ஶரண்ய! உன்னுடைய திருவடியை உத்தேஶித்து ஒருவன் எப்பொழுதாவது எப்படியாவது ஒரு அஞ்ஜலி செய்தால், அந்த அஞ்ஜலி, எப்பொழுது செய்யப்பட்டிருந்தாலும், செய்தவன் நிஹீநனாயிருந்தாலும், எப்படி செய்யப்பட்டிருந்தாலும், ஒரு தடவை மாத்ரம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், அது அதி ஶீக்ரத்திலேயே அவனது ஸகல அஶுபங்களையும் போக்கி, அவனுக்கு ஸமஸ்த ஶுபங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது; ஒரு பொழுதும் அந்த அஞ்ஜலிக்கு ஹாநி யென்பதே இல்லை.

ப்ரபத்தியென்னும் உபாயத்தின் ஸௌகர்யத்தைச் சொல்லும் ப்ரகாணத்தில் அஞ்ஜலியின் மாஹாத்ம்யத்தைப் பற்றிப் பேசுவதன் தாத்பர்யம் என்னவென்றால் - ப்ரபத்தியை விட லகுதரமாயுள்ள அஞ்ஜலியே இப்படிப் பரமபுருஷார்த்தத்தின் ஸாதகமாக இருந்தால், ப்ரபத்தி அதற்கு ஸாதகமாகக்கூடும் என்பதைப் பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? என்பதுதான். 'புருஷார்த்தமோ குருதரமான உபாயத்தினால் ஸாதிக்கத் தகுந்தது; ப்ரபத்தியோ லகுவான உபாயமாக இருக்கிறதே!' என்னும் ஶங்கைக்கு இந்த ஶ்லோகம் ஸமாதாநம். 'ஹே ஶரண்ய! நீ போக்யதமனாக இருப்பதனால் உன்னை விடக்கூடவில்லை என்பது மாத்ரமன்று; உன்னை அடைவதற்கு வேண்டுவதான உபாயத்தின் ஸௌகர்யத்தைப் பார்க்கையிலும் உன்னை விடுவது அஶக்யமே என்று தோன்றுகிறது' என்பது கருத்து.

த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய - ஸர்வலோக ஶரண்யனாகிற உன்னுடைய பாதபங்கஜத்தை உபாயமாகவும் கைங்கர்ய லக்ஷ்யமாகவும் அபிஸந்தாநம் செய்துகொண்டு. 'ஸர்வஶக்தனையுள்ள உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்தை உத்தேஶித்தேனே தவிர, அப்படிப்பட்ட ஶக்தியில்லாத மற்றை அல்ப தேவதைகளை உத்தேஶிக்கவில்லை' என்பது இங்கு த்வநிக்கிறது. 'திருவடியை உத்தேஶித்து' என்று சொல்வானேன்? என்றால், 'ஸ்வரூபமே ஶுபமாக இருந்தாலும், அந்த ஸ்வரூபத்தைப் பாவிப்பது எல்லாருக்கும் ஶக்யமாகாதாதலால், அவனது விக்ரஹத்தையே ஶுபாஶ்ரயமாகப் பேசுகிறார்' என்பது தான். அதிலும், திருவடிக்கு ப்ராதாந்யம் கொடுத்தது ஏன்? என்றால், 'காலில் விழுந்தவர் ஒருகாலும் கைவிடப்படார்' என்னும் ந்யாயத்தினால் ஆஶ்ரயத்திற்கு ப்ரதாநமாயுள்ளது திருவடி என்பதுதான்.

"ஸ ப்ராதுஶ்சரணௌ காடம்"

என்னும் இடத்தில் இது நன்றாக விளங்கும்.

324

கஃதாசவி - எப்பொழுதானாலும். அதாவது - இந்த அஞ்ஜலி செய்வதாகிற கர்மத்திற்குக் காலநியமம் என்பதே இல்லை என்று தாத்பர்யம். இது, தேசநியமமும் மில்லை என்பதற்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி காலதேச நியமம் ஒன்றுமில்லை என்பதனால், இது அதிமாத்ரம் ஸுகரம் என்பது ஸித்தம்.

கெநாவிசு - யாராலானாலும். அதாவது - இந்த அஞ்ஜலி பந்தத்திற்கு இவன் தான் அதிகாரி, இவன் அதிகாரி யல்லன் என்பது இல்லை என்று கருத்து. 'எந்த வர்ணியானாலும், எந்த ஆச்ரமியானாலும், பண்டிதனானாலும், பாமரனானாலும், இது எல்லாருக்கும் தகுந்ததே' என்பதை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது.

யயா தயா வாசவி - எப்படிச் செய்யப்பட்டாலும். இதைச் செய்வதிலே துஷ்கரமான ப்ரகாரவிசேஷங்கள் ஒன்றுமில்லை என்பது தாத்பர்யம். 'காயிகமாகச் செய்ய சக்தியில்லாமல், ஒருவன் இந்த அஞ்ஜலி பந்தத்தை வாக்கினாலாவது மநஸ்ஸினாலாவது செய்தபோதிலும், அது ஸபலமே ஆகும்' என்பது கருத்து.

ஸக்ருதசு - ஒரே தடவையானாலும். சில கர்மங்கள் திரும்பத் திரும்பச் செய்யப்படவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி இதற்கு ஆவ்ருத்தி அபேக்ஷை இல்லை என்பதை இது விளக்குகின்றது.

அஞ்ஜலிஃ - "கஸ யுதாவஞ்ஜலிஃ" என்கிறபடி இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துக் குவிப்பதற்கு அஞ்ஜலி என்று பெயர்.

"அஞ்ஜலிஃ பரமா முத்ரா"

(அஞ்ஜலிதான், பரதேவதையின் ப்ரஸாதத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பவைகளுள் உத்தமமான முத்ரை) என்றும்,

"க்ருதாவபராதஸ்ய ஹி தெ நாந்யத்பஶ்யாமி ஸாதநம் ।
அபராதநாம் ஆலயஸ்ய ஶரணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் ॥"

(இப்படிப்பட்ட அபராதம் செய்த உனக்கு, அஞ்ஜலி பந்தம் செய்வதை விட மற்றை எதுவும் யோக்யமன்று) என்றும் பலமுறையாக அஞ்ஜலியின் ப்ரபாவம் கூறப்பட்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிரோமன்ரோ? ஸ்ரீ பட்டர், லக்ஷ்மியின் ஔதார்யத்தைப் பற்றிப் பேசி வரும்பொழுது,

“ஐஶ்வர்யமக்ஷரகதிம் பரமம் பதம் வா
கஸ்மைசிதஞ்ஜலிபரம் வஹதே விதீர்ய ।
அஸ்மை ந கிஞ்சிதுசிதம் க்ருதமித்யதாம்ப!
த்வம் லஜ்ஜஸே கதய கோயமுதாரபாவ: ॥”

(ஹே அம்ப! இன்னான் இணையானென்று தெரியாமலிருக்கும் ஒருவன், எப்பொழுதோ ஒரு அஞ்ஜலியைச் செய்துவிட்டான் என்னும் ஒரு காரணத்தை மாத்ரம் அவலம்பித்து, அவனுக்கு ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் நீ அநுக்ரஹிக்கிறாய். அப்படி அநுக்ரஹித்த பிறகும், ‘அஹோ! இவன் செய்த அஞ்ஜலிக்கு உசிதமான கைம்மாற்றை நாம் இன்னும் செய்ததாகக் காணோமே’ என்று லஜ்ஜைப்படுகிறாய். இது என்ன ஔதார்யம்!) என்று சொல்லி, அஞ்ஜலி, ஸர்வ புருஷார்த்த ஸாதகம் என்பதை நன்கு விளக்கி யிருக்கின்றார். ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேஶிகனும்,

“ஹஸ்தீஶ! து:கவிஷதிக்தபலாநுபந்தி-
ந்யாப்ரஹ்மகீடமபராஹத ஸம்ப்ரயோகே ।
துஷ்கர்மஸஞ்சயவஶா த்துரதிக்ரமே ந:
ப்ரத்யஸ்த்ரமஞ்ஜலிரஸௌ தவ நிக்ரஹாஸ்த்ரே ॥”

(ஹே ஹஸ்தீஶ! நாங்கள் அநாதியாக மஹத்தான கர்மங்களைச் செய்திருக்கிறோம்; அவைகளுக்கு அநுகுணமாக, நீ, எங்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தை ஸங்கல்பிப்பதாகிற நிக்ரஹத்தை ப்ரயோகம் செய்து விட்டால், பலிஷ்டமான இந்த நிக்ரஹாஸ்த்ரத்தையும்

தகையக்கூடிய ப்ரத்யஸ்த்ர மொன்று எங்களிடம் இருக்கின்றது; அது என்ன ? வென்றால், நாங்கள் செய்யும் இந்த அஞ்ஜலியே !.) என்று அஞ்ஜலியை ஸம்ஸார பந்த நிவர்த்தகமாகப் பேசியிருக்கிறா ரன்றோ ?

ததைவ அஶுபாந்யஶேஷதோ முஷ்ணாதி - அப்பொழுதே ஸகல அஶுபங்களையும் போக்கடித்துவிடுகின்றது. அதாவது - அஞ்ஜலி செய்த உத்தர க்ஷணத்திலேயே ஸம்ஸாரம் வரையிலுள்ள ஸகல அநிஷ்டமும் நிவ்ருத்தி யாகிவிடுகின்றது என்று தாத்பர்யம். 'முஷ்ணாதி' என்றால் திருடிவிடுகிறது என்று அர்த்தம். 'அஞ்ஜலி, ஸம்ஸாரமாகிற அஶுபத்தைத் திருடி விடுகின்றது' என்று சொன்னதன் தாத்பர்யம் என்னவென்றால் ஒருகால் அநாதி வாஸநா வஶத்தினால் நமக்கு ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு ருசி உண்டாகி யிருக்கக்கூடும்; அப்படி உண்டாகி யிருந்தாலும்' நம்முடைய ஆத்யந்திக ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் இந்த அஞ்ஜலி, ஒரு சிறு குழந்தையின் கையிலுள்ள அபத்ய வஸ்துவைப் பிதா முதலியவர்கள் அதற்குத் தெரியாமலே அபஹரித்து விடுவதுபோல, நம்மிடமிருந்து ஸம்ஸாரத்தை அபஹரித்து விடுகிறது' என்று த்யோதிப்பிக்க வேண்டும் என்பது தான்.

ஶுபாந்யஶேஷத: வர்ஷதி - ஸகல ஶுபங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது

“ தஸ்மிந் ப்ரஸந்நே கிமிஹாஸ்த்யலப்யம் ? ” (எம்பெருமான் ப்ரஸந்நமாகிவிட்டால் எந்த அபேக்ஷிதம் தான் ஸாதிதமாகாது?) என்கிறபடி, ஸகல அபேக்ஷிதங்களும் இதனால் நமக்குக் கிடைக்கக் கூடும் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஜாது ந ஹீயதே - இதற்கு ஒரு பொழுதும் ஹாநி இல்லை. அதாவது - யஜ்ஞ ஸாத்யமான ஸ்வர்க்கம் முதலியவை

ஒரு காலத்தில் விநாஶத்தை யடைவதுபோல, அஞ்ஜலி ஸாத்யமான பரம புருஷார்த்த ப்ராப்தி, ஒருகாலும் விநாஶத்தை யடையாது; ஶாஶ்வதமாகவே நிற்கும் என்று கருத்து.

'மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் உபாயம் இவ்வளவு லகுவாக இருப்பது அநநுரூபமன்றோ? ஶாஸ்த்ரங்களில், ந்யாஸம் உபாஸநம், அதாவது - ப்ரபத்தி பக்தி என்று மோக்ஷ உபாயங்கள் இருவகைப் பட்டனவாகப் படிக்கப்பட் டிருக்கிறதே தவிர, அஞ்ஜலியும் ஒரு உபாயம் என்று சொல்லியிருப்பதைக் காணோம். ஆகையினால், அஞ்ஜலி, பரமபுருஷார்த்த ஸாதகமென்று சொல்வது, அதிவாதமாக வாவது அஶக்த விஷயமாக வாவது இருக்க வேண்டும்' என்று சிலர் ஶங்கிப்பார்கள். 'அப்படி இது அதிவாதமுமன்று, அஶக்த விஷயமுமன்று. அஞ்ஜலி; என்பது, ப்ரபத்தி யதிகாரியினாலோ பக்தி யதிகாரியினாலோ செய்யப்படும் ஒரு கர்ம விஶேஷமே தவிர, இவைகளுக்கு அநதிகாரியா யுள்ளவர்கள் செய்யும் கர்மமாகாது. ஆகையினால், இது ஸாக்ஷாத்தாக வாவது பரம்பரையாக வாவது மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்பதில் அநுபபத்தி ஒன்றுமில்லை. கதியில்லாத விடத்தில் அதிவாத பக்ஷமும் அஶக்த விஷயமென்று சொல்வதும் ஸம்பவிக்குமாதலால், இவ்விடத்தில் அப்படிப் பட்ட ஸமாதாநம் சொல்வது அநாவஶ்யம்' என்று அந்த அதிஶங்கைக்கு ஸமாதாநம் பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

எஸ். வாஸுதேவன்.

528

தத்வவிசாரம்.

௩. ஜீவவிஷயம் - அவன் ஸம்ஸரிக்கும் ப்ரகாரம்.

இன்னும் கடோபநிஷத்தில், "𑌋𑌤𑌂 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑍇 । 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌤𑌪𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥"

"ஸுக்ருத மென்றால் ஸ்வயம் க்ருதமான கர்மங்கள்; இவற்றால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட இந்த லோகத்தில், ஸத்யமாக, அதாவது நியமேந உண்டாகும் மேற்சொன்ன கர்மங்களின் பலங்களை அநுபவிக்கின்ற ஜீவனும், அவனுக்கு நித்யாச்ரய பூதனான பரனும், உத்க்ருஷ்டமாயும் பரனுடைய ஸ்தாநமாகவு மிருக்கும் ஹ்ருதயாகாசத்தில், ப்ரவேசித்து இருக்கின்றனர். இவர்களை ப்ரஹ்ம வித்துக்கள், வெயில் நிழலென விலக்ஷணமானவர்கள், அதாவது பரன் ஸர்வஜ்ஞன், ஜீவன் கிஞ்சித்ஜ்ஞன், பரன் அஸம்ஸாரி, ஜீவன் ஸம்ஸாரி - என்று சொல்லுகின்றனர்."

'𑌯𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌰𑌸𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌾𑌨𑍍 । 𑌏𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍 ॥'

"யாதொரு இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய அநுக்ரஹத்தால், ரூபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், ஸுகரூபமான ஸ்பர்சம் எனப்படும் ஸர்வ ப்ரத்யயங்களையும், நிச்சேஷமாக அறிகின்றானோ அதுதான் (ஓ நசிகேதஸ்!) உன்னால் கேட்கப்பட்டதும், தர்மாதிகளைக் காட்டிலும் அதிக்ரமித்திருக்கின்றதும், யாவராலும் ப்ராப்யமென்று முன் உபதேசிக்கப்பட்டதும், அதற்கு மேற்பட்டது ஒன்று மில்லை யென நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதுமான அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம்."

'𑌯 𑌇𑌮𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌵𑌦𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍 । 𑌈𑌶𑌾𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌸𑌤𑍇 । 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈 𑌤𑌤𑍍' ॥

“கர்ம பலத்தை அநுபவிக்கும் இந்த ஜீவாத்மாவையும், அதன் ஸமீபத்தில் ஹ்ருதய குஹையில் இருக்கின்ற கால த்ரயத்துக்கும் ஈஶனை பரமாத்மாவையும் யார் அறிகின்றானோ அவன், அப்படி யறிந்த பிறகு, (எந்தக் காரணத்தாலும் எதைக்குறித்தும்) வெறுப்படைய மாட்டான். அந்தப் பரமாத்மாவைத் தான் அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம் (பரம ஸ்வரூபம்) என்று மேலே உபதேசிக்கப்பட்டது.”

‘யா ப்ராணேந ஸம்பவத்யதிதிர் தேவதாமயீ। குஹாம் ப்ரவிஶ்ய திஷ்டந்தீ யா பூதேபிர் வ்யஜாயத॥ ஏதத்வை தத்॥’

“யாதொரு ஜீவ னெனப்பட்டவள், என்றும் ப்ராணனுடன் கூடி ஸம்ஸரிக்கின்றவள்; கர்ம பலங்களை யநுபவிப்பதால் அதிதி யெனப் பட்டவள்; இந்த்ரியாதீந ஜ்ஞாந போகங்களுடன் கூடினவள்; ஹ்ருதய குஹையை ப்ரவேஶித்து இருப்பவள்; ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களுடன் கூடித் தேவ மநுஷ்யாதி ரூப விஶிஷ்டையாய் ஜநிக்கின்றவள்; அவள் தான் மேலே சொன்ன பரமாத்மாவின் ஶரீரபூதை” என்று இத்யாதி வாக்யங்கள் இருக்கின்றன.

முண்டகோபநிஷத்தில், ‘த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே। தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி॥’

“ஒரே வ்ருக்ஷத்தில் இரண்டு பக்ஷிகளென, வ்ருக்ஷம் போல் நஶிக்கக்கூடிய சரீரத்தை, ஸமாந குணங்களுடன் கூடினவராயும், என்றும் சேர்ந்தே இருப்பவராயும் உள்ள ஜீவ பரமாத்மாக்கள் ஆஶ்ரயித் திருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் பரிபக்வமான (கர்ம) பலத்தை அநுபவிக்கிறான். மற்றவர் தாத்ருஶ அநுபவமின்றி ப்ரகாஶிக்கின்றார், அல்லது, கர்மாத்யக்ஷ னாகையால் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.” (ஏனெனில் தர்ஶந மாத்ரத்தால் அவருடைய ப்ரேரயித்ருத்வம் ஸித்திக்கின்றது) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ப்ரஶ்நோபநிஷத்தில், ‘ஆத்மந ஏஷ ப்ராணோ ஜாயதே யதைஷா புருஷே சாயைதஸ்மிந்நேததாததம்॥ மநோக்ருதேநாயாத்யஸ்மிஞ்சரீரே॥’

"பரமாத்மாவினிடம் இந்த ப்ராணன் உண்டாயிற்று. ஒரு புருஷன் நடந்தால் அவனது நிழல் அவனுடன் எப்படிப் போகின்றதோ, அப்படியே இந்த ப்ராணன் ஜீவனிடம் ஸமர்ப்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஜீவன் தன் மநஸ்ஸால், அதாவது ஸங்கல்பத்தால் ஸம்பாதிக்கின்ற கர்ம மடியாக சரீர ப்ரவேசம் பண்ணுங் காலத்தில், ப்ராணனும் பரமாத்ம ஸங்கல்பத்தால் அவனுடன் ஸஹா இருக்க வேண்டிய தாகையால், அதுவும் அந்த சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கின்றது" என்று ப்ரமாணம் இருக்கின்றது.

சாந்தோக்யோபநிஷத்தில், 'யத்ரைதத் புருஷ: ஸ்வபிதி நாம ஸதா ஸோம்ய ஸம்பந்நோ பவதி,' "எப்போது இந்தப் புருஷன் தூங்குகின்றானென ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப் படுகின்றானோ அப்போது, ஹே ஸோம்ய! ஸத்சப்த வாச்யனான பரமாத்மாவுடன் சேர்ந்தவனாகின்றான்." 'ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:' "ஹே ஸோம்ய! இந்த எல்லா ப்ரஜைகளும் ஸத் எனும் பரமாத்மாவை, மூலமாக அதாவது, காரணமாக உடைத்தா யிருக்கின்றார்கள். அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் ஸத் எனும் பரமாத்மாவை ஆச்ரயமாக அதாவது தாரகனாக வுடையவர்கள். முடிவில் ஸத் எனும் பரமாத்மாவில் லயத்தை அடைபவர்கள்." 'ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்,' "இந்த ஸத்சப்த வாச்யனான பரமாத்மாவை ஸர்வ சித் அசித் வஸ்துக்களும் அந்தராத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன." 'ஜீவாபேதம் வாவ கிலேதம் ம்ரியதே ந ஜீவோ ம்ரியத இதி,' "ஜீவனால் விடப்பட்ட இந்த சரீரமன்றோ மரண மடைகின்றது; ஜீவன் மரண மடைகின்றதில்லை." 'இமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதி ஸம்பத்ய நவிது: ஸதி ஸம்பத்யாமஹ இதி, ஸத ஆகம்ய நவிது: ஸத ஆகச்சாமஹ இதி' "இந்த எல்லா ப்ரஜைகளும் ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஸத்சப்த வாச்யனான பரமாத்மாவை அடைந்தவராய்க் கொண்டு தாம் தற்காலம் இன்னாரென்றும் பரமாத்ம நிஷ்டர்களா யிருக்கின்றா

ரென்றும் அறிகின்ருரில்லை. ஸுஷுப்தி நீங்கினபிறகு, நாம் ஸுஷுப்தியில் பரமாத்மாவினிடம் இருந்தோம்; அவ்விடமிருந்து ஜாக்ரத்தசைக்குத் திரும்பினே மென்றும் அறிகின்றனரில்லை."

'𑌤 𑌇𑌮𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌾𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌃, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌾𑌂 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌮𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌮𑌿𑌹 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌲𑌭𑌤𑍇,— 𑌅𑌥 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌹 𑌜𑍀𑌵𑌾 𑌯𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 𑌨 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 - 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌾𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌃 - 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌸𑌂𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍇𑌯𑍁𑌃, 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌅𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌅𑌨𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌢𑌾𑌃'

"ஹ்ருதயாகாசத்தி லிருக்கும் பரமாத்ம நிஷ்டமான ஸத்யமான இந்தக் காமங்கள், அதாவது, கல்யாண குணங்கள், அந்தப் பரமாத்மாவுடன் கூட இருப்பவனை ஜீவனுக்கு அநுபவ யோக்யமாகாமல், அந்ருதமென்றும் அவித்யை யென்றும் சொல்லப்பட்ட ஸம்ஸாரத்தை வ்ருத்திசெய்வன வாகின்ற அவனுடைய விஷயேச்சைகளால் மறைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. அந்தக் கல்யாண குணங்கள் நிஜமாக அவனுக்கு ப்ராப்யமாய் இருக்கும் போதே அவற்றின் அநுபவ ப்ராப்திக்கு அவனுடைய கர்மங்கள் ப்ரதிபந்தகங்களாக நிற்கின்றன. இந்தப் பரமாத்மோபாஸக னுடைய பந்துக்களில் எவரெவர் இந்த லோகத்தில் நஷ்டமானுர்களோ, அவரை மறுபடி அவன் காணும்படி அடைய மாட்டான். ஆனல் அந்த உபாஸகன் ஹ்ருதயாகாச மெனப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைத் தனது உபாஸநத்தா லடைந்தானுகில், அவனுடைய பந்துக்களில் எவர் இங்கே ஜீவித்திருக்கின்றனரோ, எவர் மரண மடைந்தார்களோ அவர்களையும், யாதொன்றை இச்சித்து அடையாம லிருந்தானே, அவை யெல்லாவற்றையும் அடைகின்றவ னுகின்ருன். அதாவது நிரதிசயமான போகங்களை யடைகின்ருன். ஏனெனில், உபாஸகன் அபேக்ஷிக்கின்றவையும் அவனுக்கு மிகவும் போக்யங்களா யிருக்கின்றவையுமான அந்தக்

கல்யாண குணங்கள் தஹராகாஶ மெனும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் இருக்கின்றன. அவை முன் அந்ருத மெனும் அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. எப்படியென்றால், கீழே புதைக்கப்பட்ட ஹிரண்ய நிதியை, அது புதைக்கப்பட்ட விடமென அறியாதவர்கள், புதையலின் மீது தினந்தோறும் ஸஞ்சரிக்கின்றவ ராணுலும் அதை அடைகின்றாரில்லை. அப்படியே இந்த எல்லா ப்ரஜைகளும் ஸுஷுப்தி காலத்தில் தினந்தோறும் ஹ்ருத்கதனை பரமாத்மாவினிடம் செல்கின்ற ராகிலும், அவனை யறிந்து அடைவதில்லை. ஏனென்றால் அவித்யையால் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை இழந்து ஸ்வபாவாந்தரத்தை அடைவிக்கப் பட்டார்கள்" என்று வசநங்கள் இருக்கின்றன. ஸத்யகாமம் என்றால் இச்சித்தபடி பலிக்கச் செய்வதோர் ஶக்திவிஶேஷம். இது ஈஶ்வரனுடைய கல்யாண குணங்களி லொன்று. ஈஶ்வரனும் ஜீவனும் ஒன்றென் பார்க்கு, ஜீவன், தானே ப்ரஹ்மமென் றறிந்தால் இந்த ஶக்தி யுண்டாகுமென்று ஏற்படுகின்றது. நமது ஸம்ப்ரதாயப்படி இந்த ஶக்தி முக்த ஜீவனுக்கு ஆவிர்ப்பவித்த போதிலும், அவனுக்குப் பகவானும் அவன் கல்யாண குணங்களும் தவிர, ப்ராப்யாந்தர மில்லாத படியால், ப்ராப்யாந்தரத்தைச் சொல்லுமிடத்து, அவனிச்சை யவற்றை ஸ்வீகரிக்க மாட்டாதென நிச்சயித்து, ஈஶ்வர குணங்களே அவன் காமனைக்கு விஷயங்களெனப் பாஷ்யம் செய்யப்பட்டது.

ப்ரஹதாரண்யகோபநிஷத்தில், ‘𑌅𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌽𑌨𑍍𑌵𑌾𑌰𑍂𑌢𑌂 𑌉𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿’ ॥ "இந்த சரீர ஸம்பந்தியான ஜீவாத்மாவானவன் மரணகாலத்தில் எப்போது ஊர்த்வ ஶ்வாஸம் அடைகின்றானோ, அப்போது ஸர்வஜ்ஞனான பரமாத்வால் அதிஷ்டிதனாய்க்கொண்டு, சரீரத்தை விட்டுப் போகின்றான்"

𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯, 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌮𑌿𑌵 𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿,
𑌅𑌥𑍈𑌨𑌮𑍇𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌸𑌮𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌸 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌸𑌮𑌭𑍍𑌯𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿. 𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈
𑌷 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌙𑍍 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇𑌽𑌥𑌾𑌰𑍂𑌪𑌜𑍍𑌞𑍋
𑌭𑌵𑌤𑌿 * * * 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂

ப்ரத்யோததே, தேந ப்ரத்யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி, சக்ஷுஷ்டோ வா மூர்த்நோ வா அந்யேப்யோ வா ஶரீரதேஶேப்ய:, தமுத்க்ராமந்தம் ப்ராணோऽநூத்க்ராமதி, ப்ராணமநூத்க்ராமந்தம் ஸர்வே ப்ராணா அநூத்க்ராமந்தி, ஸவிஜ்ஞாநோ பவதி, ஸவிஜ்ஞாநமேவாந்வவக்ராமதி, தம் வித்யாகர்மணீ ஸமந்வாரபேதே பூர்வப்ரஜ்ஞா ச ॥ * * * * ஏவமேவாயமாத்மா இதம் ஶரீரம் நிஹத்ய அவித்யாம் கமயித்வா அந்யமாக்ரமமாக்ரம்ய ஆத்மாநமுபஸம்ஹரதி * * * யதாகாரீ யதாசாரீ ததா பவதி, ஸாதுகாரீ ஸாதுர்பவதி, பாபகாரீ பாபோ பவதி, புண்ய: புண்யேந கர்மணா பவதி, பாப: பாபேந । அதோ கல்வாஹு: காமமய ஏவாயம் புருஷ இதி, ஸ யதாகாமோ பவதி தத்க்ரதுர்பவதி, யத்க்ரதுர்பவதி தத்கர்ம குருதே, யத்கர்ம குருதே ததபிஸம்பத்யதே । * * * ததேவ ஸக்த: ஸஹ கர்மணைதி லிங்கம் மநோ யத்ர நிஷக்தமஸ்ய, ப்ராப்யாந்தம் கர்மணஸ்தஸ்ய யத்கிஞ்சேஹ கரோத்யயம், தஸ்மால்லோகாத் புநரைத்யஸ்மை லோகாய கர்மண இதி நு காமயமாந: । அதாகாமயமாநோ - யோऽகாமோ நிஷ்காம ஆப்தகாம ஆத்மகாமோ, ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி, ப்ரஹ்மைவ ஸந் ப்ரஹ்மாப்யேதி ॥'

“இந்த ஜீவாத்மாவானவன் (மரணகாலத்தில்) துர்பலத்தை மிகவுமடைந்து, இந்த்ரியங்கள் கலங்கி ஈஷத் மயக்க மடைகின்ருன். அப்போது அந்த இந்த்ரியங்கள் அவனது ஸமீபத்திலடைகின்றன. அவன் இந்த்ரியங்களுடைய தேஜோ ரூபமான அம்சங்களை நன்ருகக் க்ரஹித்துக்கொண்டு, அவற்றுடன் ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசிக்கின்ருன். இவனது கர்மப்ரயுக்தனுய் ஸூர்யாம்சனை யாதொரு புருஷன் இவனது த்ருஷ்டி விஷயத்தில் அநுக்ரஹம் செய்துகொண்டிருந்தானே அவன், எப்போது ஸூர்யனில் லயிக்கத் திரும்புகின்ருனே, அல்லது, சக்ஷுஸ்ஸில்

ஸந்நிஹிதனாய் நின்று, இந்த ஜீவன் எப்போது ரூபாதி விஷய ஸாக்ஷாத்காரத்தில் பராங்முகனாய் ஹ்ருதய தேசத்தை அடைகின்றானோ, அப்போது ஜீவன், ரூபாதிகளை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதில்லை. * * * இப்படி மரண மடைகின்றவனுக்கு ஹ்ருதயத்தினின்று நிர்க்கமந த்வாரம் ப்ரகாஶத்தை யடைகின்றது. அப்படிப் பிரகாஶிக்கின்ற த்வாரத்தின் மூலமாக இந்த ஜீவாத்மா, கண்களின் வழியாகவோ, ஶிரஸ்ஸின் வழியாகவோ, இதர சரீர ப்ரதேசங்களின் வழியாகவோ, சரீரத்தினின்று வெளிப்படுகின்றான். வெளிப்படுகின்ற ஜீவனை முக்ய ப்ராணன் அநுஸரித்து வெளிப்படுகின்றது. வெளிப்படுகின்ற முக்யப்ராணனைப் பின் தொடர்ந்து, அதை ஆஶ்ரயித்து நிற்கும் இந்த்ரியங்கள் வெளிப்படுகின்றன. அந்தத் தசையில் ஜீவன் கர்மவஶத்தால் ப்ராப்தவ்யமான ஜந்மாதி விஷய ஜ்ஞாநத்துடன் கூடினவனாகின்றான். இந்த ஜ்ஞாநத்துடன் கூடினவனாகவே கர்மோசித லோகப்ராப்தி பர்யந்தமோ, சரீராந்தர ப்ராப்தி பர்யந்தமோ ஸஞ்சரிக்கின்றான். அவனால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநமென்ன, கர்மமென்ன, இவற்றால் ஸம்பாதிதமான பூர்வ வாஸனையென்ன, இவை மேல் சொன்னபடி ப்ரயாணிக்கும் ஜீவனைத் தொடர்கின்றன. * * * இந்த ஆத்மா பூர்வ சரீரத்தைக் கீழே தள்ளி ஜடமாக்கி, அந்ய சரீரத்தை ஆஶ்ரயமாகக் கொண்டு பூர்வசரீரத்தை த்யாகம் செய்து, அந்ய சரீர ப்ரவேஶத்தைக் குறித்து ப்ரயத்நபரனாகின்றான். * * * இந்தப் புருஷன் எவ்விதம் கர்மங்களைச் செய்வதற்கும் வ்ருத்தங்களை ஆசரிப்பதற்கும் ஸமர்த்த னாகின்றானோ, அவற்றிற்கு அநுகுணமான பலத்தை ஸம்பாதிக்கின்றான். ஸத்கர்மாநுஷ்டாநத்தால் ப்ராஹ்மணாதி ரமணீய சரீரங்களை ஸம்பாதிக்கின்றான். பாப கர்மங்களால் சண்டாளாதி ஜந்மங்களை யடைகின்றான். ஏனென்றால், ப்ராசீந புண்ய கர்மங்களால் புண்ய ஜந்மமும், பாப கர்மங்களால் பாப ஜந்மமும், இவனுக்கு லபிக்கின்றன. ஆகையால் பந்த மோக்ஷ விசாரத்தில் குஶலர்கள், புண்யாபுண்ய கர்மங்கள் புருஷனுடைய காமமடியாகப் பலித்து, அவனுடைய உத்தர ஜந்மங்களில் அவற்றிற்குத் தக்க சரீர க்ரஹணத்துக்குக் காரணமாகின்ற படியால், இந்தப் புருஷன் காமமயனே என்று சொல்கின்றனர்; அதாவது இவனது ஸம்ஸாரத்துக்குக் காமமே மூலமென்றாகின்றது. புருஷனுக்கு எந்த

ப்ரகாரம் காமனைகள் உதிக்கின்றனவோ, அந்த ப்ரகாரமே அத்ய வஸாயம் உண்டாகின்றது. பிறகு நிஶ்சயித்தபடிக் கர்மங்கள் செய்கின்றான். பின்பு தத்கர்ம பலங்களை அடைகின்றான். * * * இவனுடைய ஜ்ஞாந காரணமாக விருக்கும் மநஸ்ஸானது, தேஹ வியோக காலே, எந்த பலத்தை அபேக்ஷித்து த்ருடமாகப் பற்றுகின்றதோ, அதையே இச்சித்தவனாய்க் கொண்டு, தத்பலா பேக்ஷையால் செய்த கர்மஶக்தியுடன் கூடினவனாய்க் கொண்டு, அந்தப் பலத்தை க்ரமேண அடைகின்றான். இந்த லோகத்தில், பலத்தை உத்தேசித்து யாதொரு கர்மத்தைச் செய்தானோ, அந்தக் கர்மத்தின் முடிவைப் பலாநுபவத்தால் அடைந்து, மேல் உலகத்தினின்று இந்தக் கர்ம லோகத்தின் பொருட்டு மறுபடியும் வருகின்றான். ஏனென்றால், இது கர்ம ப்ரதாந லோகமானபடி யால் இவ்விடம் மறுபடி கர்மாரம்ப நிமித்தம் வருகின்றான். இப்படிக் காமமுடைய ஸம்ஸாரி ஸஞ்சரிக்கின்றான். ஆனால் யாதொருவன் ஸர்வத்ர ஆத்ம தர்ஶந ஶீலனாகி ஆத்மாவைத் தவிர இச்சிக்கவேண்டிய வஸ்துவின் இன்மையால், ஆத்மாவையே இச்சித்தவனாய்க் கொண்டு, அதனாலே ஸகல காமத்தையும் அடைந் தவனாகி, இதர காமங்களை முற்றிலும் நிரஸித்தபடியால் காம மற்றவனாய் இருக்கின்றானோ, அவனுக்கு மரணகாலே தேஹாந் தர ப்ராப்தி நிமித்தம் ப்ராணோத்க்ரமணம் இல்லை. ஆவிர்ப்பூத மான ப்ரஹ்ம ஸத்ருஶ ஸ்வரூபத்தை யுடையவனாய்க் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தில் லீநமாகின்றனன்'' என ப்ரமாண மிருக்கின்றது.

இப்படி ஜீவவிஷயமான ஸர்வ வாக்யங்களையும் இங்கே யோசிக்க அவகாஶமில்லை. சிலவற்றை மாத்ரம் எடுத்தோம். இதனால் ஏற்படும் பொருள் என்னவென்றால்: ஜீவாத்மா ஸம் ஸார தஶையில் எப்போதும் பரமாத்மாவுடன் கூடிக்கொண்டே இருக்கின்றான். ஆனால் அந்த ஜ்ஞாநம் அவன் ஸம்ஸரிக்குமளவில் அவனுக்கு அநுபவ ஸித்தமன்று. ஶாஸ்த்ரம் அந்த ஜ்ஞாந விஷயமாக விஶ்வாஸத்தை உண்டு பண்ணலாம். இந்த லோகத் தில், அது யோக மொன்றால் மாத்ரம் ஸாக்ஷாத்கார யோக்ய மாகும். நித்யனான ஜீவனுக்கு நித்யனான ஈஶ்வரன் நித்யாதார னாக இருக்கும் போதும், ஜகந்நிர்மாண சதுரன் ஸ்வ ஸங்கல் பத்தால் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின், சிதசித் வஸ்துக்கள் தோறும் நியமநார்த்தம் அநுப்ரவேஶம் செய்திருக்கும் நிலைமை

யைப் பற்றித் தான், ஜீவனும் பரனும் ஸதா ஹ்ருதய குஹையில் கூடி யிருக்கின்றன ரென்று சொல்லப்பட்டது.

ஸம்ஸார தசையில், ஜீவனும் ப்ராணனும், புருஷனும் அவன் சாயையுமென எப்போதும் கூட விருக்கின்றார். பெரிய தீயி னின்று பொறிகள் உண்டாய், அதின்கண்ணே லயிப்பது போல், ஜீவன் பரமாத்விடை மிருந்தே உண்டாய் லயிக்கின்றானென முண்டகோபநிஷத் வாக்யத்தைப் பூர்வமே எடுத்திருக்கிறோம். அப்படியே ப்ராணனும் பரமாத்மாவினிடம் உண்டாகின்ற உண்மையை ப்ரச்நோபநிஷத் வாக்யத்தால் வெளியிட்டோம். 'ஏதஸ்மாஜ் ஜாயதே ப்ராண:' என்று முண்டகோபநிஷத்திலும் அதே விஷயம் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. ப்ராணன் ஜீவனைத் தொடர்ந்து ஸம்ஸரிப்பது ஈச்வர ஸங்கல்பம்.

அவித்யையால் தத்வ ஹித புருஷார்த்த ரூபமான உண்மை கள் ஜீவனுக்குத் தெரிகின்றதில்லை. அநாதியாக அவித்யையால் மூடப்பட்ட ஜீவன் காமமயனாய்ப் போந்து, யதா காமம் அத்ய வஸாயமும், யதா அத்யவஸாயம் கர்மங்களும் செய்துகொண்டு கர்ம பலங்களை யநுபவிக்கின்றான். அவன் செய்யும் கர்மங்கள் புண்ய ரூபமாகவும் பாப ரூபமாகவும் பரிணமிப்பதால் அவற் றிற்கு இசைந்த பலங்களை அவன் அநுபவிக்கின்றான். இரண்டு ரூபமான கர்மங்களும் மோக்ஷ ப்ராப்திக்கு விரோதங்களாக நிற் கின்றன. காமம் இவனது ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாகும் வரை யில் ஸம்ஸாரம் இவனை விட்டு நீங்க மாட்டாது.

இவனுடைய புண்ய கர்மாநுகுணமாக 'பித்ர்யம்வா, காந்தர்வம்வா, தைவம்வா, ப்ராஜாபத்யம்வா, ப்ராஹ்மம்வா,' என்று ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் வெளியிடும் வழியே, பிதுர்க்கள் லோகத்திலோ, கந்தர்வ லோகத்திலோ, தேவ லோகத்திலோ, மரீச்யாதி ப்ரஜாபதிகள் லோகத்திலோ, ப்ரஹ்மாவினுடைய லோகத்திலோ, இவனுக்கு அந்தந்த லோகோசிதமான சரீர ப்ராப்தி யுண்டாகின்றது. கீதையில் பகவான் 'ஆப்ரஹ்ம புவநால்லோகா: புநராவர்த்திநோர்ஜுந' என்று சொல்லு கின்றார். ஜீவன் ப்ரஹ்மாவினுடைய லோகம் சென்றாலும், புந

ராவ்ருத்தி உண்டு. எந்தக் கர்மங்களின் பயனாக அவ்வோலோகங் களில் ஜீவன் ஶரீரவானாகின்றானோ, '𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌈 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍇' என்று ப்ரஹதாரண்யக உபநிஷத் விவரித்த வளவில், கர்ம பலத்தை யநுபவித்து விட்டு, அந்தந்த லோகங்களினின்று இந்தக் கர்மபூமியின் பொருட்டுத் திரும்புகின்றான்.

புண்ய கர்ம மில்லாதவனுக்கும், பாபத் தொழில் செய்தவனுக்கும் புநர்ஜந்மம் மேல் சொன்ன உலகங்களில்லை. இவ்வுலகின்கண் மநுஷ்ய சரீரமோ இன்னும் கீழ்ப்பட்ட சரீரமோ கர்மாநுகுணமாகக் கிடைக்கும்.

இப்படிப் பஹு சரீர ப்ராப்தி ரூபமான ஸம்ஸார தசையில், ஜீவன் ஒவ்வொரு ஜந்மத்திலும் ஸம்பாதித்த ஜ்ஞாநம், கர்மம், பூர்வவாஸனை இவற்றுடன் கூடினவனாய், ப்ராணன் இந்த்ரியாதிகளுடைய தேஜோரூபமான அம்ஶங்கள், இவை அடங்கிய பூத ஸூக்ஷ்மங்களா லாகிய ஸூக்ஷ்ம சரீர விஶிஷ்டனாய், ஸ்தூல ஶரீரங்களில் ப்ரவேஶித்து ஜநந மரணங்களை யடைகின்றான். ஒரு ஜந்மம் முதல், மற்றோர் ஜந்மம் வரையில் ஸம்பாவிதமான பால்யம், யௌவநம், ஜரை, மரணம், கர்ப்பவாஸம் ஆகிற ஸர்வ விகாரங்களும், ப்ரக்ருதி ஸங்காத ரூபமாகிய ஸ்தூல ஶரீரங்களை ஆஶ்ரயித்து நிற்கின்றன. இவை ஆத்மாவையாவது அவனை ஸம்ஸார தசையில் ஆஶ்ரயித்திருக்கின்ற ப்ராணாதி விஶிஷ்டமான ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையாவது ஸம்பந்திக்கமாட்டா.

'𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌤𑌤 விக்ரியா ।
𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌰𑍂𑌪𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥'

என்கிறபடி, ஜடமாயும், பரப்ரயோஜநமே ஸ்வரூபமாயும், இடைவிடாமல் விகாரத்தை யடைகின்றதாயும், ஸத்வாதி குணத்ரயங்களுக்கு ஆஶ்ரயமாயும் இருக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதியின் ஸங்காதங்கள் தான் ஸம்ஸாரிகளின் ஶரீரங்களெனச் சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களா லமைந்த ஸர்வ பதார்த்தங்களும் விகாரார்ஹங்களாதலால் சரீரங்கள் விகாரமின்றி நிலைக்கமாட்டா. இந்த விகாராந்தர்க்கதமான ஜநந மரணங்

கள் சரீரவானுக்கு த்ருவமாக ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால், விவேகி இவற்றைப்பற்றி சோகிக்க விடமில்லை.

ப்ரக்ருதியின் குணங்களின் பரிணமங்களால் புருஷன் குண தாரதம்யங்களை யடைகின்றான். அநேக ஜந்மங்களில் அவன் ஆர்ஜித்த வித்யை, கர்மம், பூர்வவாஸனை என்று முன்னுரைத்த மூன்றும் ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களில் பொருந்தி, அவன் ஸ்தூல சரீர ப்ரவேசம் பண்ணுங்கால், அவனுடைய காமங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் காரணமாகின்றன. மாதா பிதாக்களிடம் காணுத விசேஷ சக்திகள், மக்களிடம் காண்கின்றோம். அவரிடம் ப்ரகாசித்த சக்தி விசேஷங்களை மக்களிடம் காணுமலும் இருக்கின்றோம். இதற்குக் காரணம், ஒவ்வொரு புருஷனும் நூதந சரீர ப்ராப்தியை அடையுங்கால், ஜந்மாந்தரங்களில் ஆர்ஜித்த அநுபவ ஜந்யமான சக்தி விசேஷங்கள். ஸூக்ஷ்ம சரீர விசிஷ்டரா யிருக்கும் அவஸ்தையில் புருஷர்க்குள் பரஸ்பர சரீர ஸம்பந்தமே இல்லை. சரீர ஸம்பந்தங்க ளனைத்தும் ஸ்தூல சரீர நிபந்தநம்.

இப்படி ஜநநாந்தரார்ஜிதமான அம்சங்கள் தவிர, புருஷனது ஸ்தூல சரீரத்துக்குப் பீஜ ரூபமாக மாதா பிதாக்களிடம் இவனுக்குக் கிடைத்த அல்பாம்சமானது, அவர்க்குள்ள சாரீரக மாநஸிக குண தோஷங்களை இவன் அடைவதற்குக் கிஞ்சித் ஹேதுவாகின்றது. இன்னும் இவனது சரீர வ்ருத்திக்கு உபகாரக மாகின்ற அந்நங்களும் இவனிடம் ப்ரகாசிக்கும் குண தோஷங்களுக்கு ஈஷத்காரணமாகும்.

இவற்றை யெல்லாம் அதிக்ரமிப்பது, இவனுக்கு நேரிடும் ஸம்ஸர்க்க நிமித்தமாய் வரும் தோஷகுணங்கள். இவனது ப்ராசீந கர்மம், இவனது ஜந்ம ப்ரதேசத்தையும் தததநுகுண ஸம்ஸர்க்கங்களையும் பலிக்கச் செய்யும். ஆகவே பூர்வவாஸனை, மாதா பிதாக்கள் ஸம்பந்தம், ஸம்ஸர்க்கம் என் மூன்று காரணங்கள் ஒருமித்துப் புருஷன் காமயமாநனுகவும், வ்யாபாரவானுகவும் பரிணமிக்கின்றான். ஸம்ஸர்க்கம் என்பதில் ஆஹாராதிக ளந்தர்க்கதம்.

ஆனல், 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, எனும் ஸூத்ரத்தின் படியே, 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦, 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚𑌰, 𑌯𑌜𑍇𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌕𑌾𑌮𑌃, 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁

ப்ரேக்ஷாவாநாஸீத, என்கிற நியோகங்கள், புருஷன் ஸ்வயம் கர்த்தா வில்லாவிட்டால், அர்த்தத்துடன் கூடியிரா. இன்னும் இவன் ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு இவனுடைய கரண களேபரங்களுடைய ஸஹகாரம் அவச்யம் வேண்டியது. 'யேந ரூபம் ரஸம் கந்தம் ஶப்தாந் ஸ்பர்ஶாம்ஶ்ச மைதுநாந் ஏதேநைவ விஜாநாதி, யேந சக்ஷூம்ஷி பஶ்யதி, யேந ஶ்ரோத்ரமிதம் ஶ்ருதம், யேந ப்ராண: ப்ரணீயதே, யேந வாகப்யுத்யதே, யேநாஹம் இதி மந்யதே,' என்கிறபடி, ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் ஜந்தோ: ப்ரவிஶ்ய நியமநம் செய்கின்ற ஈச்வராநுக்ரஹ மில்லாவிட்டால், புருஷனுக்கு அவன தென்று அபிமாநிக்கப்பட்ட கரணங்களும் சரீரமும் இச்சாநுகுணமாக உபயோகப்படா. 'மத்த: ஸ்ம்ருதி ர்ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச,' என்று ஸ்வயமே அருளிச் செய்தானன்றோ? ஆனால் ஈச்வரன் கர்மாநுகுண பலத்தைக் கொடுக்கின்றனாதலால், புருஷனுக்குக் கர்ம மடியாக இச்சையும், இச்சையை யநுஸரித்து ப்ரயத்நமும் உண்டாகுங்கால், ஈச்வரன் கர்மாத்யக்ஷனாகவே நின்று, புருஷன் கார்யங்களுக்கு ஸஹகாரியாகின்றான். ஆதலால் புருஷனுடைய கர்த்ருத்வம் பராதீந கர்த்ருத்வம் என்று சொல்லப் படுகின்றது. இதை அநுஸரித்துத்தான், 'அதிஷ்டாநம் ததா கர்த்தா கரணம் ச ப்ருதக்விதம் । விவிதாஶ்ச ப்ருதக் சேஷ்டா தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம் ॥ ஶரீரவாங்மநோபிர் யத் கர்ம ப்ராரபதே நர: । ந்யாய்யம் வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ: ॥ தத்ரைவம் ஸதி கர்த்தாரம் ஆத்மாநம் கேவலம் து ய: । பஶ்யத்யக்ருதபுத்தித்வாந்ந ஸ பஶ்யதி துர்மதி:' ॥ "ஶாஸ்த்ரத்தால் விஹிதமானதும் ப்ரதிஷித்த மானதுமான காயிக வாசிக மாநஸிக ரூபமாயிருக்கின்ற கர்மங்களைப் புருஷன் ஆரம்பிக்குமிடத்து, அவனது சரீரமாகின்ற அதிஷ்டாநம், ஜீவாத்மாவாகிற கர்த்தா, நாநா ப்ரகாரமாயுள்ள மநஸ்ஸும் ஜ்ஞாந கர்மேந்த்ரியங்களுமாகிற கரணங்கள், இவற்றிற்கு ஆதாரமா யுள்ள ப்ராண பாநாதிகளுடைய சேஷ்

டைகள், கர்மநிஷ்பத்தியைப் பற்றி அநுக்ரஹிக்க வேண்டியவனை அந்தர்யாமி ஆகிய இவ்வைந்தும் ஹேதுக்களாய் நிற்க, கேவலம் ஆத்மாவை மாத்ரம் கர்த்தாவாக எவன் நினைக்கின்றானே அவன் யதாவஸ்தித வஸ்து ஸ்வபாவமறியாதபடியால் விபரீத மதியுடன் கூடியவன்; ஸரியாகத் தெரிந்தவனல்லன்" என்று பகவத் கீதா ச்லோகங்கள் பிறந்தன. ஆகவே காமம் உதித்தபின், தததநுகுண ப்ரவ்ருத்தி விஷயத்தில் ஸங்கல்பம் செய்வதற்குப் புருஷன் சக்தன். ஸங்கல்பத்தின் பிறகு, இவனுடைய ஸுக்ருத துஷ்க்ருத பரிபாகப்படி, அவற்றை வ்யாஜமாக அபேக்ஷித்த ஈச்வரன், இவனது கரண களேபரங்களும் மற்ற ஸந்தர்ப்பங்களும், இவனது ஸங்கல்பாநுரூபமான கர்ம நிஷ்பத்தியை உண்டாக்குவதற்கோ, உண்டாகாமல் தடுப்பதற்கோ ஸமர்த்தங்களாகச் செய்கின்றான். ஸங்கல்பத்தின் பலன் தான் ஜீவனுடையது. ஓரிடம் திருடவேண்டுமென்று ஸங்கல்பித்த புருஷன், தஸ்கர வ்யாபாரத்துக்கு அநுகூலமான ஸமயம் வரையில் காத்துவிட்டு, நிசியில் புறப்பட்டுப் போய், உத்தேசித்த க்ரஹத்தில் ப்ரவேசித்து, அபேக்ஷித்த வஸ்து இருக்கும் ஸ்தாநத்தை யடைந்து, அதை க்ரஹித்துக்கொண்டு, அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேவந்து, ஸ்வ ஸ்தாநத்துக்குத் திரும்புகின்றான். திரும்பி வந்து விட்டானாகில் அவன் இஷ்டம் நிறைவேறியது. மையிருளை ப்ரதீக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவனுக்குத் தஸ்கரத்தொழில் அநுசிதம் என்று தோன்றி, அந்த ஸங்கல்பத்தை அவன் த்யாகம் செய்யலாம். புறப்படும் வழியில், பாம்பு கடித்தோ, நகர ரக்ஷகரைக் கண்டு பயந்தோ, அவரிடம் அடிபட்டோ, நினைத்த கார்யம் அவனுக்கு நிறைவேறாமல் போகலாம். உத்தேசித்த ஸ்தாநத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, அவனெண்ணம் வ்யர்த்தமாகலாம். திருடின பொருளுடன் திரும்புங்கால், பொருளுடையவனோ, மற்றவரோ, அவனைப் பிடித்துக்கொண்டால், அவனது எண்ணம் நிறைவேறாமற்போகும். ஆனபடியால் தஸ்கரவிஷயமான ஸங்கல்பத்தைக் குறித்து இவன் பாபியாகின்றான். அநுதாபம் பின்னால் பிறந்தால், அது யதோசிதம் இவனது பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாகும். ஸங்கல்பித்தபடி கார்யம் ஏற்பட்டாலும், ப்ரதிபந்தங்களால் கார்யம் தடைப்பட்டாலும், இவனுடைய பாபம் ஏகரூபமே. பீனல் கோட் விஷயத்தை இவ்விடம்

நாம் யோசிக்கின்றோமில்லை. ராஜதண்டனையை இவன் அடைந்தானாகில், ஈச்வர தண்டனை விலகிப் போகும். ராஜ தண்டனையை இவன் தப்பினானாகில், கர்மாத்யக்ஷன் இவன் விஷயத்தில் அதோநயநம் செய்கின்றவனே.

ஆதலால் சரீர ஸம்பந்த மின்றி ஜீவனுக்குக் காமமு மில்லை, கர்மமு மில்லை. காமமு மின்றிக் கர்மமு மின்றி இவனுக்கு சரீராந்தர ப்ராப்தியு மில்லை. சரீரம் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமம். ப்ராக்ருத குணங்கள் சரீரங்களில் பூர்வவாஸனைகளின் படியே தர தம பாவத்தால் அமைந்திருக்கின்றன.

> '𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ;
> 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥
> 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌯𑍋𑌃 ।
> 𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌗𑍁𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌸𑌜𑍍𑌜𑌤𑍇' ॥

"ப்ரக்ருதியின் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ குணங்களுடைய வைஷம்யங்களால் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் உத்பந்நமாகின்ற கர்மங்களைக்குறித்து, ப்ரக்ருதியினுடையவும் அதன் குணங்களுடையவும் ஸங்காதமாகின்ற கரண களேபரங்களில் அவிவேகத்தால் தான் எனும் அபிமாநத்தை வஹிக்கின்ற புருஷன், தன்னைக் கர்த்தாவாக நினைக்கின்றான். ஓ அர்ஜுனா! குணங்கள், கர்மங்கள், இவற்றின் விபாக விஷயத்தில் தத்வத்தை அறிந்தவன், ஸத்வாதி குணங்கள் அவற்றின் கார்யமாகின்ற கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றன என்று எண்ணி, அந்தக் கர்மங்களில் தனக்கோ ரபிமாநத்தைப் பாராட்டமாட்டான்" என்கிற உபதேசத்தை இவ்விடம் ஸ்மரிக்க வேண்டும். அதர்மத்திலு அந்யாயத்திலும் ப்ரவ்ருத்திக்கிறவனுக்கு இந்த உபதேசம் வ்யர்த்தம். தத்வ ஸ்வரூபத்தையறிந்து பகவத் கைங்கர்ய ரூபமான தர்மத்தை யநுஷ்டிக்கிறவனுக்கு இது உபதேசம். பருடைய அதர்ம ப்ரவ்ருத்தியைப் பற்றி இவ்விதம் யோசித்து, அவர் அஜ்ஞாநத்தால் அவ்விதம் செய்கின்றாரெனத் தெளிந்து அவர் நிமித்தம் சோகிக்கின்றவனுக்கு இது உபதேசம்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ அஹோபில ந்ருஸிம்ஹன் விஷயம்.

௨-ப்ரஹ்லாத சரித்திரம்.

இவ்விதமாகத் தைத்ய பாலர்களுக்கு ப்ரஹ்லாதன் உபதேஶம் செய்வதைப் பார்த்த அஸுரர்கள் பயந்து, ஹிரண்யகஶிபுவினிடம் போய்த் தெரிவித்தார்கள். அவன், தன் அரண்மனையில் இருக்கும் பாசகர்களை வரவழைத்து மிகவும் க்ரூரமான விஷங்களைப் பலவித போஜ்ய வஸ்துக்களில் கலந்து, ப்ரஹ்லாதனுக்குக் கொடுக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தான். தெரிந்து கொடுத்தால் முன்போல் பரிஹரித்து விடுவானென்றெண்ணி, ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தெரியாமல் விஷங்களை அவன் புசிப்பவற்றுள் கலக்கச் சொன்னான். ப்ரஹ்லாதன், குமார்க்கத்தைத் தான் அவலம்பித்ததுமன்றி, மற்றோர்க்கும் உபதேசிக்கும் தேசிகனாயினனென்று, அவ்விதம் தயையின்றிக் கட்டளையிட்டான். பாசகரும் ஹிரண்யகஶிபு சொல்லியபடிச் செய்து விட்டனர். ப்ரஹ்லாதன் அநந்தனுடைய நாமத்தை உச்சரித்து அபிமந்த்ரித்து, அவர்கள் கொடுத்த விஷமிஶ்ரமான அந்நத்தை அருந்தினான். பிறகு ஓர் விகாரத்தையு மடையாமல், நிஶ்சலமான மனத்துடன் அவனிருந்ததையும், அநந்தன் நமோச்சாரணத்தால், வீர்யம் போன விஷத்தை அவன் ஜரித்துக் கொண்டதையும், அந்தப் பாசகர் கண்டு பயந்து, ஹிரண்யகஶிபுவுக்குத் தெரிவித்தார்கள். பின்பு அஸுரராஜன் புரோஹிதர்களை வரவழைத்து, ப்ரஹ்லாதன் நாஶமடையத்தக்க அபிசார ப்ரயோகத்தைப் பண்ணும்படி ஆஜ்ஞாபித்தான். புரோஹிதர்கள் ப்ரஹ்லாதனிடம் சென்று, "ப்ரஹ்லாத! மூன்று லோகத்திலும் கீர்த்தி பொருந்திய ப்ரஹ்மாவினுடைய வம்ஶத்தில் பிறந்தாய். தைத்யராஜனாகிய ஹிரண்கஶிபுவுக்குக் குமாரனாயிருக்கின்றாய். உனக்குத் தேவர்களைப் பற்றியாவது, அநந்தனைப் பற்றியாவது, மற்ற யாரைப் பற்றியாவது ஆகவேண்டியது என்ன? உன் பிதா ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஆஶ்ரயமாக விருக்கின்றார். நீயுமப்படியே ஆகப்போகின்றாய். ஆனபடியால், விபக்ஷர்களுடைய ஸ்தோத்ரரூபமான ப்ரபந்தத்தைப் பரித்யாகம் செய். எல்லாக் குருக்களுக்குள்ளும்

335, To - 338

பிதாவானவர் உத்தமமான குரு. ஆகையால் அவரே ப்லாகிக்கத் தகுந்தவர்—" என்றிவ்விதம் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்டு ப்ரஹலாதனும், "நீங்கள் சொல்வது ஸரிதான். மரீசியினுடைய இந்தக் குலம் ப்லாக்யமானதே. மூன்று லோகத்திலும் ஒருவனும் இந்த விஷயத்தில் அந்யதா சொல்லமாட்டான். என்பிதா உலகத்தில் யாவர்க்கும் உயர்ந்த சரித்ரத்துடன் கூடினவர். இது எனக்குத் தெரியும். எல்லாக் குருக்களுக்குள்ளும் பிதா பரமகுரு என்று நீங்கள் சொன்னதும் ஸரியே. அதில் ஈஷத்தும் வித்யாஸமில்லை. ப்ரயத்ந பூர்வமாக அவர் பூஜிக்கத்தக்கவர். இதை என் மநஸ்ஸில் த்ருடமாக நிப்சயித்திருக்கிறேன். அவர் விஷயத்தில் நான் அபராதம் செய்வதில்லை. ஆனால் அநந்தனால் என்னவென்று உங்களால் சொல்லப்பட்டதே, இந்த ரூபமான வார்த்தை யுக்தமென்று எவன் சொல்லுவன்? மேலும் அந்த வார்த்தைக்கு அர்த்தமுமில்லை" என்று சொல்லிவிட்டு, அவரிடம் தான் செய்ய வேண்டிய கௌரவத்தைப் பற்றி மௌநமாக இருந்தான். ஆனாலும் அவர் வசனம் இவன் ஸ்மரணத்துக்கு விடாமல் வரவே, சிரித்துவிட்டு, 'அநந்தனால் என்ன?' என்று அவர் மொழிந்த ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளை 'கிம்நந்தேந' என்று மறுபடியும் சொல்லி, நன்றாயிருக்கின்றது என்றான். "ஓ! என் குருமார்களே! 'கிம்நந்தேந' என்பது ஸாதுவாயிருக்கிறது, ஸாதுவாயிருக்கிறது! அநந்தனால் என்ன கிடைக்குமோ சொல்லுகின்றேன்; வருத்தமடையாது இருப்பீராகில் கேளுங்கள். தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்று சொல்லப்பட்ட நான்குவித புருஷார்த்தங்களும் எவனால் உண்டாகின்றனவோ, அவனால் என்னவென்றீர்களே! இது வீண்வார்த்தை. மரீசி, தக்ஷர், முதலானவர்களாலும், மற்றவர்களாலும் அநந்தனிடம் தர்மம் அடையப்பட்டது. இதரர் அவனிடம் அர்த்தத்தை அடைந்தார்கள். இன்னும் பலர் காமத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டனர். வேறு புருஷர்கள், ஜ்ஞாநத்தாலும், த்யாநத்தாலும், ஸமாதியுடன் கூடிய அஷ்டாங்க யோகத்தாலும், அநந்தன் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து, ஸம்ஸார பந்தங்களினின்று விடுபட்டு முக்தியை அடைந்தார்கள். ஸ்ரீஹரியினுடைய ஆராதநமே, ஸம்பத், ஐப்வர்யம், மாஹாத்ம்யம், ஜ்ஞாநம், ஸந்தாநம், கர்மம், இவற்றிற்குக் காரணமாக விருக்கின்றது. மோக்ஷம் அவ்வாராதநம் ஒன்றினாலேயே ஸம்பாதிக்கத் தக்கது.

எவனிடமிருந்து தர்மார்த்த காமங்களும், மோக்ஷமும் பலிக்கின்றனவோ, அந்த அநந்தனுல் என்னவென்று ஏன் சொல்லுகின்றீர்கள்? இன்னும் இவ்விஷயத்தில் அதிகமாகச் சொல்வதேன்? நீங்களோ எனக்குக் குருக்கள். நானே அல்ப விவேகமுள்ளவன். நான் சொல்வதை நீங்கள் ஸாதுவாகக் கொண்டாலும் ஸரி; அஸாதுவாகக் கொண்டாலும் ஸரி; இதில் விசேஷமாகச் சொல்லி என்ன ப்ரயோஜநம்? அவன் தான் ஜகந்நாதன்; ஸ்ருஷ்டிக்கின்றவன்; (ஜகத்தைப்) பரிணமிக்கச் செய்கிறவன்; உபஸம்ஹரிக்கிறவன்; (எல்லா) ஹ்ருதயங்களிலும் இருக்கின்றவன்; விஷயாநுபவம் செய்யும் சேதநரும் அவன்; அநுபவிக்கப்பட்ட விஷயங்களுமவன்; (இவை யடங்கிய) ஜகத்துக்கு ஈச்வரனும் அவன்; பால்யத்தால் இவற்றைச் சொன்னேன். நீங்கள் இதை க்ஷமிக்கவேண்டும்'' என்று சொல்லி முடித்தான். புரோஹிதர்களும், ''பாலனே! மறுபடியும் இவ்விதம் நீ மொழியமாட்டாய் என்றெண்ணி, அக்நியால் நீ கொளுத்தப்படுகையில், எங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டாய். புத்தியற்றவனுதலால் அதை நீ அறியவில்லை. இந்த அஜ்ஞாநத்தால் உண்டான துராக்ரஹத்தை, எங்கள் வார்த்தையைக் கேட்டு, நீ விடாமற் போனுல், அடே மதிகேடா! உன்னை நாசம் செய்யும் பொருட்டு ஒரு பூதத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கின்ரும்'' என்று ப்ரஹ்லாதனைப் பயமுறுத்தினர். அப்போது அவன் ''எந்த ஜந்து யாரால் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றது? யாரால் கொல்லப்படுகின்றது? ஆத்மாவானவன், ஸாது காரியம் செய்து ரக்ஷிக்கப்படுகின்ருன்; அஸாது க்ருத்யங்களை யநுஷ்டித்துக் கொல்லப்படுகின்ருன். கர்மத்தால் எல்லாம் உத்பத்தியை யடைகின்றன. கர்மந்தான் மோக்ஷஸாதநமா யிருக்கின்றது. ஆதலால், ஸர்வ ப்ரயத்நத்தாலும் ஒருவன் நல்ல கர்மத்தையே செய்யவேண்டும்'' என்றிப்படிச் சொல்லவே, அவர்கள் கோபங்கொண்டு ஜ்வாலைகளால் ப்ரகாசிக்கும் வாயுடன் கூடிய ஒரு பெரும்பூதத்தை உண்டு பண்ணினுர்கள். அது மிகவும் பயங்கரமாக விருந்தது; காலடிவைப்பால் பூமியை நோகச்செய்தது; மிகவும் கோபங்கொண்டது; சூலத்தை எடுத்துக்கொண்டு ப்ரஹ்லாதனிடம் போய் அவன் மார்பில் அதனுல் அடித்தது; மிகவும் ஜ்வலிக்கப்பட்ட அந்தச் சூலமானது பாலனுடைய ஹ்ருதயப்ரதேஸத்தைத் தாக்கி, ஒடிந்து பூமியில் விழுந்து, நூறு துண்டங்களாகப் போந்தது. நாசமற்ற

வனும், ஷாட்குண்யபூர்ணனும், ஸர்வேச்வரனுமான ஸ்ரீஹரி எந்த ஹ்ருதயத்தில் ஸதா வஸிக்கின்றனே, அந்த ஹ்ருதயத்தைத் தொட்டமாத்ரத்தில் வஜ்ராயுதமே உடைந்து போமே; இந்த சூலத்தைப்பற்றிக் கேட்பானேன்? பாபிஷ்டரான தைத்ய புரோஹிதரால், பாபமற்றவனான ப்ரஹ்லாதன்மேல் ஏவப்பட்ட பூதமானது உடனே அந்தப் புரோஹிதரையே திரும்பியடித்துவிட்டுத் தானும் நாசத்தை யடைந்தது. மஹா புத்திமானன ப்ரஹ்லாதன், அந்தப் பூதத்தால் கொளுத்தப்பட்ட புரோஹிதரைக் கண்ணுற்று, ''ஹா க்ருஷ்ண! ஹா அநந்த! காப்பாற்றும்'' என்றி சொல்லிக்கொண்டு அவரிடம் ஓடினன். ''எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்தவனே! ஜகத்ரூபியே! ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவனே! ஜனார்த்தன! இந்த விப்ரரை, ஸஹிக்க முடியாததும் மந்த்ரோத்பூதமானதுமான இந்த நெருப்பினின்றும் ரக்ஷியும். ஸர்வ வ்யாபியும் ஜகத்குருவுமான விஷ்ணுவானவர் ஸர்வ பூதங்களினிடமும் இருக்கின்றரெனும் ஸத்யத்தால், இந்தப் புரோஹிதர்கள் ஜீவிக்கட்டும். விஷ்ணு ஸர்வ ப்ராணிகளிடமும் அந்தராத்மாவாக இருப்பதை த்யானித்து, அத்தகைய யோசனையை என்னை விரோதிக்கின்றவரிடமும் நான் பண்ணுகின்றேன் எனும் ஸத்யத்தால், இந்த த்விஜர்கள் ஜீவிக்கட்டும். யார் என்னைக் கொல்லவந்தனரோ, எவரால் எனக்கு விஷம் கொடுக்கப்பட்டதோ, எவர் என்னை நெருப்பிலிட்டனரோ, எந்தத் திக்கஜங்களால் நான் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டேனே, எந்த ஸர்ப்பங்களால் நான் கடிக்கப்பட்டேனே, அப்படிப்பட்ட யாவரிடமும் எனக்கு மித்ர பக்ஷத்தில் இருந்தவரிடமும், நான் ஸமமாக நடந்து, ஒருவர்க்கும் கேடு நினைக்காமலிருந்தது நிஜமாயின், அந்த ஸத்யத்தால், இப்போது இந்த அஸுர புரோஹிதர்கள் ஜீவிக்கட்டும்'' என்றிப்படி ப்ரஹ்லாதன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யவே, அந்தப் புரோஹிதர்கள் துன்பம் நீங்கித் தீயினின்று எழுந்து, ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவராய், வணக்கத்துடன் நின்ற ப்ரஹ்லாதனைப் பார்த்து, ''குழந்தாய்! தீர்க்காயுஷ்மானுகவும், யாவராலும் எதிர்க்கக்கூடாதவனுகவும், வீர்யபலயுக்தனுகவும், புத்ரர்கள், பௌத்ரர்கள், பொருள், ஐச்வர்யம் இவற்றுடன் கூடினவனுகவும், உத்தமனுகவு மாகக்கடவாய்'' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய், நடந்ததை யெல்லாம் நடந்தவண்ணம் ஹிரண்யகசிபுவினிடம் சொன்னுர்கள்.

335. To. 338

ஹிரண்யகஶிபுவானவன் அந்த க்ருத்யை வியர்த்தமாய் விட்டதைக் கேள்வியுற்றுப் புத்ரனை வரவழைத்து, அவனுக்கு இவ்விதம் கிடைத்த ப்ரபாவத்தைப் பற்றி வினவினன். "ப்ரஹ்லாத! நல்ல ப்ரபாவமுள்ளவனா யிருக்கின்றாய். இதென்ன, உன்னுடைய க்ருத்யம் மந்த்ர ப்ரபாவத்தால் ஏற்பட்டதா? இல்லாவிட்டால் ஜந்மத்துடன் உண்டானதா?" என்றிப்படிப் பிதாவால் அஸுரபாலகன் கேட்கப்பட்டபோது, பிதாவின் பாதத்தில் வணங்கி இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னன்:— "அப்பா! இது மந்த்ரத்தால் உண்டானதன்று; எனக்கு இது ஜந்மஸித்தமுமன்று. யாரார் ஹ்ருதயத்தில் அச்யுதன் ஸ்மரிக்கப் படுகின்றானோ, அவர்க்கெல்லாம் இந்த ப்ரபாவம் ஸமானம். தனையொக்க வெண்ணி, பிறர் பாபங்களை யாவன் நினைக்கின்றானில்லையோ, அவனுக்குக் காரணமில்லாதபடியால் துக்கம் உண்டாவதில்லை. அயலார்க்குத் துன்பத்தை மனத்தால் எண்ணி, வாக்கால் சொல்லி, கார்யத்தால் எவன் செய்கின்றானோ, அவனுக்கு அவை ஜந்ம காரணம் ஆகின்றன; மிக்க அசுபத்தை விளைவிக்கின்றன. ஆகையால், என்னிடம் கேசவனிருப்பதை நினைத்து, அப்படியே ஸர்வ பூதங்களிடமும் அவன் இருக்கின்றானென்று சிந்தித்து, ஒருவனுக்கும் நான் பாபத்தை இச்சிக்கின்றேனில்லை; செய்கின்றேனில்லை; சொல்கின்றேனில்லை. எல்லாரிடமும் அநுகூலத்தையே நினைக்கும் எனக்கு, சரீர ப்ரயுக்தமாகவும், மாநஸிகமாகவும், உண்டாகும் ஆத்யாத்மிக மெனப்படும் துக்கமாவது, ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களால் ஸம்பவிக்கும் ஆதிதைவிக மெனப்படும் துக்கமாவது, மற்ற ப்ராணிகளால் நேரிடும் ஆதிபௌதிக மெனப்படும் துக்கமாவது எப்படி யுண்டாகும்? ஸர்வ பூத சரீரி ஹரியென அறிந்து பண்டிதர்கள், ஹரிபக்தியை ஸர்வ பூதங்களிடமும் நிரந்தரமாகப் பண்ணவேண்டும்." இதைத் தன் அரண்மனையின் மெத்தையின்மேல் நின்றுகொண்டிருந்த ஹிரண்யகஶிபுவானவன் கேட்டவுடன், கோபம் மேலிட்டுக் கண்ணிருளடைந்து தன் கிங்கரர்களைப் பார்த்து "இந்த உயர்ந்த மெத்தையினின்று துராத்மா கீழே தள்ளப்படட்டும். இந்த மலையின் பள்ளத்தில் விழுந்து இவனுடைய அங்கங்கள் சூர்ணமாகப் போகட்டும்" என்று சொன்னன். இதைக் கேட்ட அவனுடைய ஸேவகர் ப்ரஹ்லாதனைக் கீழே தள்ளினார்கள். ப்ரஹ்லாதனும்

ஹ்ருதயத்தில் ஹரியை வஹித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்தான். அப்போது பூமிதேவியானவள் ஜகத்ரக்ஷகனை கேசவனிடம் பக்திகொண்ட ப்ரஹ்லாதனை நெருங்கி, அவனைத் தாங்கிக்கொண்டனள். ப்ரஹ்லாதன் ஸ்வஸ்தனாகவும் ஶரீரத்தில் யாதொரு துன்பமும் அடையாதவனாகவும் இருந்ததை ஹிரண்யகஶிபு மேலிருந்து கண்டு, மாயை யுண்டாக்குவதில் ஶ்ரேஷ்டனான ஶம்பராஸுரனைப் பார்த்து, "இந்தத் துஷ்டப்பையலை நம்மால் கொல்ல முடியவில்லை. உனக்கு மாயைகள் தெரியுமாகையால், அவைகளால் இவனைக் கொல்" என்றுரைத்தான். ஶம்பரனும், "தைத்ய ராஜனே! என் மாயைகளின் பலத்தைப் பாரும். இதோ இவனைக் கொல்கின்றேன். என் மாயைகளைப் பத்து, நூறு, ஆயிரக் கணக்காய் ப்ரயோகிக்கின்றேன்" என மொழிந்து, அந்தத் துர்ப்புத்தி, ஸர்வத்ர ஸமதர்சியான ப்ரஹ்லாதனைக் கொல்ல இச்சித்து, அவன்பேரில் மாயைகளை ப்ரயோகித்தான். ப்ரஹ்லாதன், அப்போது மனத்தை நிஶ்சலமாக்கிக்கொண்டு, ஶம்பரனிடமும் த்வேஷத்தை விலக்கி, மதுஸூதநனை ஸ்மரித்தான். ஜ்வாலைகளின் ஸமூகங்களுடன் கூடிய ஸுதர்ஶந மெனப்படும் உத்தமமான பகவானுடைய சக்ராயுதமானது, பகவதாஜ்ஞையை முன்னிட்டு, ப்ரஹ்லாதனை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு வந்தது. அதி வேகத்துடன் கூடியதும், பாலன் சரீரத்தை ரக்ஷிக்கின்றதுமான அந்த ஸுதர்ஶநத்தால் ஶம்பரனுடைய ஆயிரக் கணக்கான மாயைகள் அனைத்தும் ஒவ்வொன்றாக த்வம்ஸிக்கப்பட்டன. கண்ணுக்கு அகப்படாமல் சரீரத்தை ஶோஷிக்கத்தக்க வாயுவை அழைத்து, ஹிரண்யகஶிபு, ப்ரஹ்லாதனை உடனே நாஶம் செய்ய ஏவினன். யாவராலும் ஸஹிக்க முடியாத அந்த வாயுவும், லகுவாக ப்ரஹ்லாதன் சரீரத்துக்குள் ப்ரவேஶித்து, அதை ஶோஷிக்கு நிமித்தம் கொடுமையான ஶீதஜ்வரத்தை உண்டுபண்ணியது. தைத்யபாலனும், தன்சரீரத்தில் வாயு ப்ரவேஶித்ததை அறிந்து, மஹாத்மாவும் தரணீதரனுமான பகவானை ஹ்ருதயத்தில் வஹித்தான். ஜநார்த்தநன் தன்பக்தனிடம் வாயு செய்த அபராதத்தை ஸஹியாமல், அவன் ஹ்ருதய நிஷ்டனாகவே, மிக்க சரீரஶோஷணம் செய்யவல்ல அந்த வாயுவைப் பாநம் பண்ணிவிட்டான். இப்படி ஶம்பரன் மாயைகள் நஶித்து, வாயுவும் க்ஷயத்தை யடையவே, ப்ரஹ்லாதன் மீண்டும் குருக்களுடைய வீட்டுக்குச் சென்றனன்.

தி. த. ர.

548

வர்த்தமாநம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்துச் சிஷ்ய ஸபையின் சென்னைப்பட்டணம் பிரிவுக்கு ஸபாத்யக்ஷராகவும், ஸபையின் நிர்வாக ஸங்கத்தில் அங்கத்தினராகவும் இருந்து, ஸபையின் முக்ய ப்ரவர்த்தகராகவும், ஸபையின் கார்யங்களில் மிக்க ஶ்ரத்தையும், ஊக்கமும், உத்ஸாகமும் உள்ளவராயும், இப்பத்ரிகை விஷயத்தில் அதிக ஶ்ரமப்பட்டவராயும் இருந்த ஸ்ரீமான் வங்கீபுரம் ராகவாசார்யர் ஸ்வாமி சென்ற ஸெப்டம்பர் மாதம் 26வ சனிக்கிழமை பகல் 3 - மணிக்கு ஆசாரியன் திருவடி அடைந்தார். அந்த ஸ்வாமியின் ஆத்மகுணத்தை விசேஷமாக உகந்து, அவருடைய வியோகத்தால் ஸபைக்கு நேர்ந்த நஷ்டத்தையும் குறைவையுங்குறித்துச் சோகித்து ஸபையைச் சேர்ந்த யாவரும் துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கினர்கள் என்று சென்னை, கூடலூர், பவாநி, மசூலிபட்டணம், தஞ்சாவூர், மதுரை முதலிய அநேக இடங்களிலிருந்து கடிதங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இது தவிர, ஸபைக்கு ஸம்பந்தப்படாமல் தீபிகையில் அபிமாநம் உள்ள அனேக கனவான்களும் அதிக விசாரத்துடன் தீபிகையில் அவருக்கு உண்டாயிருந்த ஶ்ரத்தையை வெளியிட்டுத் தெரியப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த ஸ்வாமிகளுக்கெல்லாம் பதில் ஸ்ரீமுகம் அனுப்ப அசக்தர்களாதலால் தீபிகையின்மூலமாக ஸபையின் க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவிக்கும்படி தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஸபைக்கு அவரால் நேர்ந்த ஸகாயத்தைத் தக்கபடி விவரித்துச்சொல்ல யாரால் ஸாத்யப்படும்! அவர் நிஜமாக அவதார புருஷன் என்றே சொல்லவேண்டும். தெய்வபக்தியும், ஸத்யமும், சாந்தியும், பூததயையும் அவரிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தன. இந்த ஸ்வாமியின் ப்ரயத்நமின்றி ஸ்ரீ அஹோபில ஸங்கம் நிறைவேறியிராது. இப்பொழுது ஜில்லா கலெக்டர் துரை அவர்கள், டிவிஷனல் ஆபீஸராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ காமராஜு பந்துலுகாருவுக்கு, ஸ்ரீ அஹோபிலம் போய் அந்த தேவஸ்தாநங்களுக்கு என்ன ஜீர்ணோத்தாரணங்கள் அவசியம் செய்யவேண்டியவைகளோ அவைகளை நிர்த்தாரணம் செய்து, மதிப்பு (Estimate) தயார் செய்து அனுப்பும்படி உத்தரவு செய்திருக்கிறதாய்த் தெரியவருகிறது. அந்த ஸ்வாமியின் ப்ரயத்நங்கள் இம்மாதிரியாகத் தலைக்கட்டுவதைத் தானே கண்ணாரக் கண்டு களிக்க அவருக்கு ப்ராப்தமில்லாமல் போய்விட்டது.

ஸபையின் வருஷாந்த ஸங்கத்தில் அவருடைய ஶ்ரத்தையையும் பரிஶ்ரமத்தையும் பார்த்தவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அந்த ஸ்வாமி ப்ரக்ருதி மண்டலத்தை விட்டது பகவத்ஸங்கல்பத்தாலாதலால், ஸாஹிதாவான எம்பெருமான் பாகவதர்களுடைய உள்ளத்தில் பிரவேசித்துத் தன்னுடைய காரியத்தைத் தலைக்கட்டுவன் என்பது திண்ணம்.

சித்தூர்,
15—10—14.

வி. ராஜகோபாலன்.